

LIBRI I JOBIT

Përshpirtshmëria dhe mirëqenia e Jobit

1 Në vendin e Ucit banonte dikur një njeri me emrin Job. Ai bënte një jetë shembullore dhe kujdesej të mos bënte asnjë padrejtësi, sepse udhëhiqej nga mësimet e Perëndisë. ²Kishte shtatë bij dhe tri bija dhe shumë bagëti: 7.000 dele dhe dhi, 3.000 deve, 1.000 qe dhe 500 gomarë. Përveç këtyre, kishte shumë shërbëtorë dhe shërbëtore. Në mirëqenie dhe në nder Jobi ua kalonte të gjithë burrave të zonës së stepave në lindje (të Izraelit).

⁴Bijtë e tij, njëri pas tjetrit, e kishin zakon të organizonin gosti festimi në shtëpitë e tyre, në të cilat merrnin pjesë të gjithë vëllezërit. Ata ftonin edhe tri motrat e tyre, dhe të gjithë hanin e pinin me njëri-tjetrin. ⁵Gjithnjë kur kishte mbaruar një radhë e tillë gostish festimi, Jobi ngrihej herët në mëngjes dhe porosiste t'i thërritnin fëmijët e tij. Me ta bënte përgatitjet e nevojshme për flijim dhe kushtonte për secilin nga një flijim me djegie, sepse thoshte me vete: «Ndoshta ndonjëri prej tyre e ka fyer Perëndinë pa dashur dhe kështu është bërë fajtor.»

Dyshohet për përshpirtshmërinë e Jobit

⁶Një ditë, qeniet engjëllore shkuan në mbledhjen e këshillit qiellor dhe secili u paraqit në vendin e tij para Zotit. Ndër ta ishte edhe Satani. ⁷Zoti e pyeti: «Na thuaj, pra, çfarë ke bërë?» «E kam përshkuar tokën kryq e tërthor», iu përgjigj Satani. ⁸Zoti e pyeti: «A e ke parë edhe shërbëtorin tim, Jobin? Asnjëri tjetër në tokë nuk është kaq pa të meta dhe besnik sa ai. Ai më dëgjon dhe ruhet të mos bëjë asgjë të keqe.»

⁹«A do të të dëgjonte Jobi, në qoftë se kjo nuk do të ishte në interesin e tij? – ia ktheu Satani. – ¹⁰Ti i ke ruajtur nga çdo dëm, atë vetë, familjen e tij dhe mbarë pasurinë e tij. Ti bën t'i dalë mbarë gjithçka që ndërmerr dhe bagëtitë e tij vazhdojnë të shtohen gjithnjë. ¹¹Prekja pak pasurinë e tij dhe unë vë bast se ai do të të fyejë ty publikisht!»

¹²Atëherë Zoti i tha Satanit: «Mirë! Mund t'ia marrësh të gjitha ato që ka. Por ndalohet ta prekësh atë vetë!» Pastaj Satani u largua nga mbledhja e këshillit.

Satanit i lejohet ta vërë Jobin në provë

¹³Një ditë, fëmijët e Jobit po festonin në shtëpinë e vëllait të tyre të madh. ¹⁴Një shërbëtor iu afrua Jobit me vrap dhe i raportoi: «Ne po lëronim me qe. Gomarët po kullosnin aty pranë. ¹⁵Papritur, beduinët nga Sheba na u vërsulën. Ata i morën të gjitha kafshët dhe shërbëtorët e tu i vranë. Vetëm unë shpëtova gjallë për të të sjellë këtë lajm.»

¹⁶Ai nuk kishte mbaruar ende, kur erdhi një tjetër dhe i tha: «Ra rrufeja dhe i vrau delet dhe dhitë, bashkë me barinjët e tyre. Vetëm unë shpëtova gjallë, për të të sjellë këtë lajm.»

¹⁷Sapo mbaroi së foluri, kur erdhi edhe një tjetër dhe i tha: «Tri hordhi nomadësh na sulmuan. I vodhën devetë dhe kanë vranë shërbëtorët e tu. Vetëm unë shpëtova gjallë, për të të sjellë këtë lajm.»

¹⁸Ndërsa ky ende po fliste, kur erdhi edhe një tjetër dhe i tha: «Fëmijët e tu ishin duke ngrënë e duke pirë së bashku në shtëpinë e birit tënd më të madh. ¹⁹Atëherë u afrua një shtrëngatë nga shkretëtira dhe e kapi shtëpinë në të katër anët. Shtëpia u shemb dhe i zuri brenda fëmijët e tu; të gjithë vdiqën. Vetëm unë shpëtova gjallë, për të të sjellë këtë lajm.»

²⁰Atëherë Jobi u ngrit në këmbë, grisi rrobën e sipërme, rroi kokën dhe ra përmbys me fytyrë për tokë.

²¹Tha: «Lakuriq kam hyrë në botë dhe lakuriq dal prej saj. Zoti i jep të gjitha dhe mund t'i marrë përsëri. Do ta lavdëroj pa marrë parasysh se ç'bën!»

²²Pavarësisht nga ajo që ndodhi, Jobi nuk mëkatoi kundër Zotit. Nuk u ankua fare.

Jobi vihet përsëri në provë

2 Një ditë, qeniet engjëllore shkuan përsëri në mbledhjen e këshillit qiellor dhe u paraqitën para Zotit. Edhe Satani ishte i pranishëm mes tyre. ²Zoti e pyeti: «Na thuaj, pra, çfarë ke bërë?» «E kam përshkuar tokën kryq e tërthor», iu përgjigj Satani. ³«A e ke parë shërbëtorin tim, Jobin? – e pyeti Zoti. – Ai është pa të meta dhe besnik si askush tjetër në botë. Më dëgjon dhe shikon që të mos bëjë ndonjë padrejtësi. Ti më kot ma mbushe mendjen që ta hidhja në fatkeqësi. Por ai megjithatë qëndron besnik ndaj meje.»

⁴«Ai i ka bërë mirë llogaritë! – kundërshtoi Satani. – Njeriu është gati të heqë dorë nga gjithë pasuria e tij, në qoftë se kështu mund të shpëtojë jetën. ⁵Por mjafton ta prekësh pak atë vetë. Vë bast se do të të fyejë publikisht!»

⁶Atëherë Zoti i tha Satanit: «Mirë! Po ta dorëzoi trupin e tij. Por nuk të lejohet ta prekësh jetën e tij!»

⁷Satani doli nga mbledhja e këshillit dhe bëri që Jobit t'i shpërthenin lunga të qelbëzuara; ato i dolën gjithandej dhe i mbuluan gjithë trupin. ⁸Jobi u ul mbi një piring hiri dhe gjeti një cifël dhe filloi të kruante me të lungat që i kishin dalë.

⁹Gruaja e tij e pa dhe i tha: «Ende do t'ia mbash besën Zotit? Mallkoje dhe vdis!» ¹⁰Por Jobi iu përgjigj: «Ti

flet si ata që nuk i binden Perëndisë dhe nuk e nderojnë atë! Në qoftë se Perëndia na dërgon diçka të mirë, këtë e pranojmë me qejf. Përsë mos të pranojmë edhe të keqen nga dora e tij?» Megjithë vuajtjet që hoqi Jobi nuk mëkatoi kundër Zotit. Nuk foli asnjë fjalë kundër tij.

Miqte e Jobit i bëjnë vizitë

¹¹Jobi kishte tre miq: Elifazi nga Temani, Bildadi nga Shuahu dhe Cofari nga Naama. Kur i morën vesh të gjitha fatkeqësitë që e kishin gjetur Jobin, vendosën t'i bënin vizitë. Ata donin t'i tregonin që merrnin pjesë në dhembjen e tij dhe ta ngushëllonin. ¹²Ata e panë nga larg, por nuk e njohën. Kur u afruan dhe e njohën, filluan të qanin me zë të lartë. Ata i grisën rrobat e sipërme dhe hodhën pluhur në ajër dhe mbi kokë. ¹³Pastaj u ulën për tokë pranë Jobit. Për shtatë ditë dhe netë ata ndenjën ashtu të ulur, pa thënë asnjë fjalë, sepse e panë se si vuante Jobi.

Ankesa e Jobit: përse vazhdoj të jetoj?

3¹⁻²Në fund vetë Jobi e theu heshtjen. Mallkoi ditën e tij të lindjes dhe tha:
³«Le të zhduket dhe të harrohet dita kur linda, si dhe nata që pa se si dola në dritë! 'O Perëndi, bëje errësirë këtë ditë! Zhduke nga kujtimi, o ti lart në qiell, që asnjë dritë të mos e ndriçojë! 'Ajo ishte pronë e errësirës, le ta kërkojë që t'i kthehet, tmerroje me eklipsin e diellit dhe me re të dendura! 'Edhe atë natë – le ta marrë errësira që të mos duket më në kalendar, kur numërohen muajt dhe ditët. 'Bëje natë jopjellore, ku nuk mund të tingëllojnë brohoritje. 'Le ta mallkojnë magjistarët, që dinë t'i mallkojnë ditët dhe ta zgjojnë pa frikë kuçedrën e madhe. 'Këtë ditë të mos e shpallë asnjë yll i mëngjesit; të mos vijë drita që e pret; të mos e gjejë agu i mëngjesit. 'Sepse ai lejoi që të zihesha në mitër dhe ajo është fajtorë për gjithë këtë dhembje që kam. 'Ah, sikur të kisha vdekur në lindje, ose më mirë, në mitrën e nënës! 'Përsë më uli në prehër dhe më lejoi të pija nga gjiri i saj? 'Do të shtrihesha tani i qetë në varrin tim, do të kisha qetësi, do të mund të flija, 'bashkë me mbretërit dhe këshilltarët, që urdhërojnë që të ngrihen piramida për nder të tyre, 'dhe bashkë me princat që ishin të krimbur në pare, që grumbullonin ar dhe argjend në shtëpitë e tyre. 'Si një dështim do të varrosesha, si fëmijët që kurrë nuk e shohin diellin. 'Në varr as e keqja nuk mund të tërbohët më dhe punëtori i detyrueshëm atje pushon. 'Edhe të burgosurit atje janë të qetë; ata nuk dëgjojnë më kur u bërtasin rojtarët. 'Atje edhe skllavi është i liruar nga i zoti, të mëdhenj e të vegjël, atje nuk ka më ndryshim. 'Përsë Perëndia u jep njerëzve dritë dhe jetë, një jetë plot me hidhërime dhe mundime? 'Ata e presin vdekjen, por ajo nuk vjen. Ata e kërkojnë atë më shumë se të gjitha thesaret. 'Ata gëzohen për kodrën e tyre të fundit dhe brohorasin për perspektivën e varrit të tyre. 'Unë nuk e di se ku po shkon jeta ime dhe Perëndia më mban të rrethuar me gardh. 'Vetëm me rënkime po e ha bukën time; vajtimi im nuk pushon, rrjedh si burimi. 'Në qoftë se kam frikë për diçka, ajo më ndodh. Ajo, për të cilën dridhem, me siguri do të vijë. 'Nuk kam paqe, as qetësi, vetëm plagë pas plage më sulmon.

Miku i parë: ndiq këshillën tënde!

4 Pastaj mori fjalën Elifazi nga Te mani: «A do ta durosh, në qoftë se të them diçka? Me gjithë dëshirën time, nuk mund të hesht më! 'Ti ke mësuar shumë veta dhe ke forcuar duart e lëshuara. 'Kur ndokush rrëzohet, ti e ngrije përsëri në këmbë, i dhe zemër, kur e leshuan forcat. 'Tani që e ke radhën vetë, e lëshon veten dhe nuk mund ta përballosh fatkeqësinë. 'A nuk e ke nderuar Perëndinë në çdo kohë? A nuk ishte jeta jote e pastër dhe pa të meta? Pra, mund të kesh zemër dhe shpresë! 'Mendohu pak; a është rrënuar ndonjëri që ka qenë besnik, i drejtë dhe pa faj? 'Mund të flas vetëm nga përvoja ime. Në qoftë se dikush lëron në fushën e së keqes dhe mbjell fatkeqësi, edhe do ta korrë atë. 'Ata që veprojnë kështu, e nxitin zemërimin e Zotit, që i fshin si shtrëngatë e nxehtë. 'Keqbërësit ulërijnë si luanët, por Zoti ua thyen të gjithëve dhëmbët. 'Ata largohen si luanët pa pre dhe fëmijët e tyre shpërndahen.

Përkulu nën fatin e përgjithshëm të njerëzimit!

¹²Një fjalë më erdhi fshehtas, si fëshfërimë ajo depërtoi në veshin tim, ¹³siç e gjen në befasi ëndrra njeriun dhe ia heq qetësinë e gjumit. ¹⁴Më pushtoi një tmerr dhe më rrëqethej trupi, nga frika më dridheshin të gjitha gjymtyrët. ¹⁵Një fllad i ftohtë e preku fytyrën time, flokët m'u ngritën përpjetë nga tmerrri. ¹⁶Pashë që diçka qëndronte para syve të mi, por nuk mund ta dalloja çfarë ishte. Pastaj dëgjova një zë të butë që thoshte: ¹⁷'Si mund të qëndrojë njeriu para Perëndisë së tij? Si mund të dalë pa faj para krijuesit të tij? 'Perëndia nuk u beson as shërbëtorëve të tij; madje edhe engjëjt e tij i qorton për fajet e tyre. 'A mendon se ai i beson krijesës prej balte, që doli nga pluhuri, që mund të dërrmohet si molë?' ²⁰Një njeri që në mëngjes është plot jetë, mund të vdesë para mbrëmjes pa e vënë re. ²¹Në qoftë se Perëndia i zgjidh litarët e tendës së tij, ai duhet të largohet. Ai nuk di si ndodhi.

5 Ngri padi! Apo nuk e pranon askush? Cilit engjëll mund t'i drejtohesh? 'Ti e çon veten në varr! Me një mendjlehtësi të tillë mund të veprojë vetëm budallai! 'Pashë, vërtet, njerëz të tillë, që banonin të sigurt, por, papritur, iu shembën shtëpitë.

⁴Jeta e bijve të tyre nuk njih asnjë lumturi, dhe askush nuk ndërhy për ta. 'Atë që ata kanë

korrrur, e hanë të tjerët; këta e gjejnë edhe skutën më të sigurt dhe hidhen plot lakmi mbi pronën e tyre.

Drejtoju Perëndisë

⁶Fatkeqësia e njerëzve nuk rritet nga toka dhe ajo që u shkakton hall, nuk u vjen nga përjashta. ⁷Pikëllimi vjen prej vetë natyrës së vet, ashtu siç vijnë shkëndijat prej zjarrit. ⁸Po të isha në vendin tënd, do të dija se ç'të bëja: do ta shfaqja gjithë hallin tim para Perëndisë. ⁹Është ai që bën mrekulli pa numërim, aq të mëdha, saqë nuk mund t'i kuptojmë. ¹⁰Ai bën që të bjerë shi mbi tokë, kështu që uji i njom fushat. ¹¹Kush është i përlurur, atë e ngre; kush qan dhe vajton, atë e lejon të gjejë gëzim. ¹²⁻¹³Ai i zë dinakët në dinakërinë e tyre; atë që ata trillojnë me mendjen e tyre të mprehtë, ai e bën lesh e li dhe e asgjëson. ¹⁴Në mes të ditës i godet me verbëri dhe i bën që të ecin rëndë, si në terrin e natës. ¹⁵Ai i ndihmon të dobët, i mbron nga shpifja dhe i rrëmben prej duarve të shtypësve. ¹⁶Të varfërve u jep siguri dhe shpresë, por të këqijve ua mbyll gojën.

¹⁷Sa i lumtur është njeriu, të cilin e qorton Perëndia! Në qoftë se të disiplinon tani, mos e refuzo! ¹⁸Plagët që shkakton, ai i lidh; sepse dora e tij të godit, por ajo edhe shëron. ¹⁹Sa herë që bien mbi ty fatkeqësi, aq herë edhe të ndihmon dhe e ndalon dëmin. ²⁰Në kohën e urisë të mban në jetë, në kohën e luftës nuk lejon që të afrohet shpata. ²¹Ai të mbron nga pëshpëritja e gjuhëve të këqija; ti nuk duhet të frikësohesh kur afrohet fatkeqësia. ²²Dhunën dhe urinë mund t'i përqeshësh me krenari; nuk ke fare frikë nga kafshët e egra. ²³Edhe në fushë je i sigurt dhe çdo kafshë grabitqare të lë të qetë. ²⁴Asgjë nuk të dëmtohet në shtëpi e katandi, në kullotë nuk të mungon asnjë kafshë. ²⁵Ti e sheh se si po shtohet numri i fëmijëve, aq të shumtë si bari në livadh. ²⁶Ti do të varrosesh në moshë të thyer, ashtu siç mbillet kokrra vetëm kur është e pjekur.

²⁷Të gjitha këto, o Job, i kemi shqyrtuar. Ti duhet t'u kushtosh këtyre vëmendje, se ato janë të sakta!»

Jobi: nëpërmjet meje flet dëshpërimi!

6 Jobi iu përgjigj: ²«Në qoftë se ndokush do të donte ta peshonte hallin tim, dhe ta vinte vuajtjen time në peshore – ³ato do të ishin më të rënda se rëra e detit. Nuk është gjë për t'u çuditur, në qoftë se të folurit e kam të ngatërruar. ⁴Më kanë goditur shigjetat e Perëndisë dhe ato e kanë ngatërruar mendjen time me helmin e tyre. Tmerret e Perëndisë më kanë rrethuar, një ushtri armiqsh është afruar për betejë. ⁵Asnjë gomar nuk pëllet në një kullotë të gjelbër e të njomë; çdo dem rri i qetë në qoftë se e ka ushqimin e tij. ⁶Kush dëshiron të hajë ushqim pa kripë? Kujt i pëlqen e bardha e vezës? ⁷Siç më ngjall neveri një ushqim i tillë, po aq e padurueshme është edhe vuajtja ime!

⁸Përse Perëndia nuk ma jep atë, për të cilën i lutem? Përse nuk bën atë që po pres prej tij? ⁹Sikur të ishte i vendosur për të më vrarë dhe për të m'i prerë fijet e jetës! ¹⁰Për këtë do të kërceja nga gëzimi; kjo do të më ngushëllonte në çdo mundim. Kundër asaj që ka vendosur ai, i Shenjti, unë kurrë nuk u rebelova. ¹¹Ku t'i gjej forcat për të duruar ende? Si mund të jetoj pa asnjë shpresë? ¹²A janë forcat e mia aq të forta sa guri? A janë muskujt e mi prej hekuri? ¹³Vetë nuk di ku të gjej ndihmë; nuk shoh askënd që mund të më ndihmojë.

¹⁴Atij që jeton në këtë botë i duhen miq besnikë, që të mos pushojë së besuari Perëndisë. ¹⁵Por ju më zhgënjoni, si lumenjtë në stepa, që thahen kur nuk bie më shi. ¹⁶Kur shkrijnë akulli dhe bora nga ngrohtësia e pranverës, atëherë lumenjtë janë plot me ujëra të turbullta; ¹⁷por nga nxehtësia e verës ato zhduken, shtrati i tyre mbetet i thatë dhe pa pikë uji. ¹⁸Për shkak të tyre karvanët largohen nga rruga dhe i ndjekin pas, por vdesin në shkretëtirë. ¹⁹Erdhën karvanët nga Tema dhe Sheba për të parë terrenin, se donin të gjenin ujë. ²⁰Por besimi i tyre nuk u shpërblye; në lumenjtë e shkretë u humbi shpresa. ²¹Për mua ju jeni tamam si këta lumenj; meqë e shihni fatkeqësinë time, ju tërhiqeni. ²²A mos ju jam lutur për ndonjë dhuratë, a duhet të blini me para dikë? ²³A duhet t'u paguani shpërblesë atyre që ju kërcënojnë për të më liruar nga duart e tyre?

²⁴Më mësoni, pra, dhe atëherë do të hesht me qejf. Ku kam gabuar? Më thoni! ²⁵Bindem lehtë po të më thoni të vërtetën, por lumi i fjalëve tuaja nuk më dëshmon gjë! ²⁶Ju mendoni të më qortoni për shkak të fjalëve të mia dhe nuk vini re se me gojën time flet dëshpërimi? ²⁷Ju do të hidhni short si për një jetim dhe do ta shisni me çmim të lartë mikun tuaj më të mirë! ²⁸Më shihni drejt në sy! Si mund t'ju gënjeja? ²⁹Mjaft më gjykuat, mos jini të padrejtë! Ende e kam të drejtën në anën time! ³⁰Nuk e teproj me fjalët e mia; di ta dalloj të mirën nga e keqja!

Përse Perëndia nuk i lë njerëzit të qetë?

7 Tërë jetën e tij njeriu duhet të lodhet, për mundime të mëdha fitohet një shpërblim i vogël. ²Ai i ngjan skllavit në diell, që është i etur për hije, shërbëtorit të varfër që pret çdo ditë rrogën e tij. ³Edhe unë pata një fat të tillë; me zhgënjime kalon një muaj pas tjetrit, dhe natë pas nate kaloj me vuajtjet e mia. ⁴Në qoftë se bie të fle, orët zvarriten; përpëlitëm në shtrat dhe nuk mund të fle; pres me padurim mëngjesin. ⁵Trupi im po kalbet dhe është mbuluar me dregëza; lëkura çahet dhe qelbëzohet gjithkund. ⁶Ditët e mia po humbasin pa shpresë; ato ikin më shpejt se druga e endësit. ⁷O Perëndi! Mendo për mua! Jeta ime është si një hije; fati im po kalon, nuk e shoh më. ⁸Në qoftë se më sheh, më shih tani, se pas pak

do të jetë tepër vonë; kur të shikosh përsëri, do të jem zhdukur. ⁹⁻¹⁰Rëra shpërndahet dhe zhduket; po ashtu i ndodh edhe njeriut kur vdes; nuk kthehet nga bota e të vdekurve, dhe kush e njihte, do ta harrojë pas pak.

¹¹Për këtë nuk do ta mbyll gojën, do ta lejoj gjuhën time të rrjedhë vetë. Ajo që më hidhëron, duhet të dalë!
¹²Përse, o Perëndi, më ruan me kaq këmbëngulje? Mos jam det? Mos jam kuçedër? ♦ ¹³Kur kërkoj qetësi në shtratin tim, që gjumi t'i zbusë dhembjet e mia, ¹⁴atëherë ti më mundon me ëndrra, me vegime dhe ma mbush zemrën me frikë të papërshkrueshme. ¹⁵Më mirë të ma zësh frymën; vdekja është më e mirë se një jetë e këstillë!

¹⁶Unë u mërzita, nuk mund të luftoj më. Tërë jeta ime është e kotë. ¹⁷Përse i jep kaq rëndësi një njeriu dhe e ndjek me shikim? ¹⁸Ti kërkon llogari tek ai çdo mëngjes dhe e vë në provë herë pas here. ¹⁹Kur në fund do ta largosh shikimin, pse nuk më lë të qetë pak kohë, që të gëlltis diçka?

²⁰Në qoftë se kam mëkatuar pa dashur, çfarë dëmi të kam bërë ty, rojtar njerëzish? Përse jam në shenjstër të shigjetave të tua? A me të vërtetë jam bërë kaq barrë e madhe? ²¹A nuk mund të ma falësh gabimin tim dhe ta kalosh në heshtje mëkatin tim? Edhe pak kohë me ka mbetur e do të shtrihem në pluhur dhe kur të më kërkoj, nuk do të jem më.»

♦ **Rahavi: ndoshta aludim për tregimet mitologjike të Lindjes për krijimin, ku Zoti, pasi mundi oqeanin dhe kuçedrën detare, i vuri nën rojë, që të mos dëmtojnë më.**

Miku i dytë: po të paralajmëroj!

8 Atëherë Bildadi nga Shuahu tha: ²«Deri kur më do të mbash fjalime të tilla? Kur do të pushosh së lëshuari fjalë në erë? ³A me të vërtetë mendon se Perëndia e shtrembëron të drejtën? A mendon se ai nuk i përmbahet ligjit të vet? ⁴Jo, fëmijët e tu kanë bërë mëkat; për këtë ai i ka ndëshkuar sipas meritave të tyre. ⁵Ti duhet të mundohesh ta kërkoj Perëndinë dhe t'i lutesh të Gjithëpushtetshmit për mëshirë. ⁶Sepse në qoftë se je me të vërtetë i pastër dhe pa faj, ai me siguri do të të vijë në ndihmë dhe do të t'i kthejë pasuri dhe fëmijë. ⁷Ajo që ishte dikur, do të të duket e vogël, kur në fund të gjen bekimi i Perëndisë.»

⁸Kërko urtësinë e brezave të mëparshëm! Atë që zbuluan ata, ti duhet ta mbash mend. ⁹Ne jetojmë vetëm që nga dje, nuk dimë asgjë; si hije zhduken ditët tona në tokë. ¹⁰Por etërit mund të të mësojnë prej thesarit të përvojave të tyre: ¹¹Vetëm ku ka kënetë mund të rritet kulmaku; vetëm ku ka ujë, rritet kallam moçalesh; ¹²por kur zhduket uji, ato fishken para se njeriu të arrijë t'i presë ose t'i shfrytëzojë.

¹³Kush e harron Perëndinë, kështu i ndodh edhe atij. Kush jeton pa Perëndinë, atij nuk i mbetet asnjë shpresë! ¹⁴Sepse sigurimi i tij i ngjan fillit të merimangës, dhe besimi i tij, cergës së saj. ¹⁵Kur kapet pas tij, rrëzohet; në qoftë se ulet mbi të, shembet.

¹⁶Bima rritet në dritën e diellit; dredhëzat rriten kudo në kopsht, ¹⁷rrënjët gërshetohen mes gurëve dhe e shpojnë shkëmbin tejpartej. ¹⁸Por kur dikush i shkul ato, asnjë nuk e di se ku ishin. ¹⁹Pikërisht i tillë është edhe fati i të këqijve! Në vend të tyre rriten barëra të tjera.

²⁰Kush është pa faj, atë nuk e lë Perëndia në baltë; por keqbërësit kurrë nuk i ndihmon. ²¹Me siguri ai do të të lejojë të qeshësh përsëri dhe buzët e tua do t'i bëj të brohorasin. ²²Por armiqtë e tu do të përfundojnë me turp e me faqe të zezë dhe për ta nuk do të ketë më vend.»

Jobi: Perëndia është më i forti

9 Jobi iu përgjigj: ²⁹Pa dyshim, ashtu është! Asnjëri nuk mund të dalë në gjyq me Perëndinë dhe të fitojë!
³Në qoftë se ndokush do të kërkonte ta hidhte në gjyq, atij do t'i bëheshin mijëra pyetje, për të cilat nuk do të dinte t'u përgjigjet. ⁴Perëndia është kaq i pasur në urtësi, fuqi dhe forcë! Kush do të guxonte t'i dalë përballë? Ai nuk do të shpëtonte gjallë!

⁵Krejt papritur, Perëndia zhvendos male dhe, kur zemërohet, i shkatërron. ⁶Ai e shtyn tokën dhe ajo tundet; shtyllat që e mbajnë, i bën të lëkunden. ⁷Me urdhrin e tij mund të mos ndriçojë më dielli; yjet mund t'i pengojë të dalin. ⁸Vetë e ka shtrirë qiellin dhe ai vetë mund të kalojë përmbi dallgët e detit. ⁹Ai krijoi Arushën e Madhe, Orionin, Shenjëzat, Kryqin Jugor. ¹⁰Ai është që bën mrekulli pa numërim, aq të mëdha, saqë nuk mund t'i kuptojmë.

¹¹Perëndia më kalon pranë – unë nuk e shoh, nuk vë re se si po kalon pranë. ¹²Ai rrëmben dhe askush nuk e pengon atë. Kush guxon të pyesë: «Hej, çfarë po bën?» ¹³Perëndia nuk e tërheq fare zemërimin e tij; para tij shemben pështetjet e mendjemëdhenjve. ¹⁴Atëherë si mund t'i dal unë përpara, si t'i gjej fjalët e drejta kundër tij? ¹⁵Edhe sikur të isha i pafajshëm, nuk guxoj ta kërkoj të drejtën time! E si t'i lutem përsëri për mëshirë, atij që tashmë e ka nxjerrë vendimin?

¹⁶Edhe në qoftë se i qëndroja procesit – a do të më dëgjonte Ai, nuk besoj. ¹⁷Ai e dërgon shtrëngatën e tij dhe më rrëzon përtokë, pa arsye më godit dhe më bën me shumë plagë. ¹⁸Madje as që më lejon të marr frymë; në vend të kësaj, më mbush me hidhërim. ¹⁹A të përdor dhunën? Ai është më i fortë! A ta nxjerr para gjyqit? Kush do ta ftojë Atë? ²⁰Unë kam të drejtë, nuk kam asnjë faj, por ajo që them më bën që unë të dal fajtor. ²¹⁻²²Këtë e them troç, se për mua tani asgjë nuk ka rëndësi, edhe në qoftë vë në rrezik kokën

time.

Fakti që kam të drejtë, tek ai nuk më ndihmon nëse jam apo jo fajtor, ai do të më vrasë! ²³Kur vjen papritur katastrofa dhe njerëzit pa faj vriten, Perëndia qesh për frikën e tyre. ²⁴Ai ua ka dorëzuar tokën keqbërësve dhe të gjithë gjyqtarët i ka verbuar. Në qoftë se ai nuk është fajtor për këtë, atëherë kush mund të jetë tjetër?

²⁵Jeta ime ikën më shpejt se një vrapues, asnjëra prej ditëve të mia nuk më sjell lumturi. ²⁶Si anije të lehta, ato kalojnë pranë duke rrëshqitur në ujë, po aq shpejt sa ç'bie shqiponja mbi prenë.

²⁷Kur them: «Hiq dorë nga vajtimi, harroje gjithë mjerimin tënd, qeshu përsëri!» – ²⁸atëherë më kap menjëherë frika nga tortura të reja; e di, Perëndia nuk do të ma japë pafajësinë. ²⁹Patjetër do që të mbetem fajtor. Ç'dobi ka ta provoj pafajësinë time? ³⁰Edhe po të lahesha me ujin më të pastër, edhe po t'i pastroja duart me finjë.

³¹Atëherë ai do të më zhytë në një gropë me baltë, kështu që rrobat e mia do të më ngjallnin krupën.

³²Ah, sikur Perëndia të ishte njeri si unë; do të dija çfarë përgjigje t'i jepja; do të detyrohej të dilte para gjyqit me mua. ³³Vetëm sikur të ishte edhe një gjyqtar i arbitrazhit mes nesh, me të cilin do të

detyroheshim të ishim dakord; ³⁴atëherë Perëndia nuk do të guxonte të vazhdonte të më rrihte më dhe nuk do të më kallte tmerrin. ³⁵Unë do të mund të flisja pa frikë. Por, në rastin tim, fuqia ka përparësi para drejtësisë!

Perëndia do që të dal fajtor

10 Tërë kjo jetë më ngjall neveri, prandaj nuk e mbaj dot padinë time; duhet të dalë shkaku i dëshpërimit tim! ²Ti nuk mund ashtu thjesht të më nxjerrësh fajtor! O Perëndi, më thuaj për çfarë më padit? ³Si është e mundur të jesh aq mizor? Apo përbuz atë që ke krijuar dhe bën që të dalin mbarë planet e keqbërësve? ⁴A nuk sheh dot më larg sesa shohin njerëzit? ⁵Jeta jote nuk është si jeta jonë; ti nuk e numëron atë, si ne, sipas viteve të shkurtra. ⁶Përse e kërkon fajësinë time me kaq nxitim dhe e ndjek mëkatin tim me zili, ⁷megjithëse e di se nuk jam fajtor dhe se nuk ka asnjë që mund të më shpëtojë prej teje?

⁸Me duart e tua më formove dhe tani po më ha me gjithë leckë. ⁹Mos harro, ti më formove si baltë. A do të më kthesh përsëri në pluhur? ¹⁰Atëherë me derdhe si qumësht, që të formohesha në mitrën e nënës sime.

¹¹Më rrethove me lëkurë dhe muskuj; ti më thure me eshtra dhe me dej. ¹²Ti më dhe jetën dhe dashurinë tënde; mbrojtja jote e ruante frymën time të jetës. ¹³Por, megjithatë unë e di se në të gjitha këto ti ke planifikuar diçka tjetër; ¹⁴doje të shihje nëse do të bëhesha fajtor, për të më qortuar pastaj për çdo faj. ¹⁵Në qoftë se bëj padrejtësi, më del keq. Në qoftë se bëj mirë, kjo nuk vlen. Nga turpi dhe fajja e zezë jam si i shushatur. ¹⁶Në qoftë se më shkon mbarë diçka dhe e ndjej veten krenar, ti më gjuan si luan dhe më frikëson me epërsinë tënde. ¹⁷Kurrë nuk të mungojnë dëshmitarët kundër meje, që të kesh arsye për të më mbajtur edhe më shumë inat dhe për të më dhënë dënime të reja.

¹⁸Përse, o Perëndi, më nxore në dritë, përse më tërhoqe prej mitrës së nënës? Sikur të vdisja para se të më shihte ndokush. ¹⁹Nga prehri i nënës, menjëherë në varr, kjo do të ishte njëlloj sikur të mos kisha qenë kurrë! ²⁰Kam vetëm pak kohë për të jetuar; lërmë në qetësi, që t'i gëzoj ditët që më mbeten! ²¹Së shpejti do të largohem në botën e errët të të vdekurve, nga e cila nuk ka kthim, ²²në vendin ku mbretërojnë errësira dhe kaosi, ku madje edhe drita është e zezë si nata.»

Miku i tretë: ti je fajtor, Perëndia ka të drejtë

11 Atëherë Cofari nga Naama tha: ²«A duhet të mbetet pa përgjigje kjo marrëzi? A ka ndokush të drejtë vetëm sepse flet pa pushim? ³Mos mendon se llomotitja jote do të na mbyllë gojën, se nuk mund t'i përgjigjemi përqeshjes sate? ⁴Ti ke thënë se fjala jote është e vërtetë, se para Perëndisë je pa faj. ⁵Do të dëshiroja që vetë Perëndia të fliste tani për të të dhënë përgjigjen e drejtë. ⁶Ai do të të zbulonte veprimin e tij që mendja jonë nuk mund ta kuptojë. Atëherë do të vije menjëherë në vete, për të kuptuar se sa faje po të falë ai.

⁷A mund t'i zbulosh thellësitë e Perëndisë? A e di madhësinë e të Gjithëfuqishmit? ⁸Perëndia është më lart se kupa e qiellit, kufirin e së cilës nuk mund ta arrish. Perëndia është më thellë se bota e të vdekurve, për të cilën ti nuk di pothuajse asgjë. ⁹Perëndia është shumë më i madh se mbarë toka, shumë më i gjerë se mbarë deti. ¹⁰Në qoftë se nxjerr para gjyqit të tij fajtorët, nuk ka asgjë që mund ta pengojë. ¹¹Ai i njeh përtacët, e sheh padrejtësinë e tyre, edhe në qoftë se ata vetë nuk mendojnë për këtë. ¹²Por një i marrë do të vijë në vete vetëm kur gomari i egër të pjellë të butël!

¹³Ti, o Job, duhet t'ia kthesh zemrën Perëndisë dhe t'i shtrish duart përpara. ¹⁴Por së pari, pastroji nga çdo padrejtësi dhe mos lër në shtëpinë tënde asgjë të keqe. ¹⁵Atëherë mund ta ngresh kokën lart, i lirë nga ndonjë faj, atëherë do të qëndrosh i sigurt dhe nuk do të kesh përse të frikësohesh. ¹⁶Fatkeqësinë që të gjeti mund ta harrosh, si ujërat që u shteruan. ¹⁷Atëherë jeta jote do të zbulohet me një dritë të re dhe do të ndriçojë më fort se dielli i mesditës; pas çdo errësire vjen shkëlqimi i mëngjesit. ¹⁸Ti do të jetosh i sigurt, me shpresë të re; do të të vijë turp, por do të mund të flesh i qetë. ¹⁹Në paqen tënde askush nuk do të të shqetësojë, por shumë veta do të afrohen për të të bërë lajka. ²⁰Por të këqijve do t'u mbetet vetëm

dëshpërimi; ata do të kërkojnë strehë, por nuk do ta gjejnë; e vetmja shpresë e tyre është vdekja.»

Jobi: ajo që bën Perëndia është e pakuptueshme

12 Jobi u përgjigj:

²«Ashtu është! Sa njerëz të mençur jeni! Me ju me siguri do të shterojë plotësisht urtësia! ³Mua nuk ma ha qeni shkopin, kam aq mend sa edhe ju! Atë që thatë ju, mund ta thotë kushdo! ⁴Megjithëse nuk kam asnjë të metë, duhet ta duroj këtë tallje që më bëjnë miqtë e mi. Po i bëj thirrje Perëndisë që gjer tani më ka dëgjuar gjithmonë! ⁵Kush e ka pësuar dëmin, nuk ka pse të shqetësohet për talljen; këtë bëjnë ata që kanë gjithnjë sukses. Dhe kujt i merren këmbët, i bihet përsëri me shkelm. ⁶Keqbërësit jetojnë gjithnjë në paqe; kush e nxit zemërimin e Zotit, është i sigurt. Ata arritën ta shtien në dorë Perëndinë. ⁷Ti mund t'i pyesësh kafshët dhe zogjtë; edhe prej tyre do të marrësh mësim. ⁸Toka do të ta thotë këtë, në qoftë se e pyet; peshqit dinë të tregojnë shumë. ⁹Gjithë krijesat e dinë: «Këtë e ka bërë dora e Zotit!» ¹⁰Prej fuqisë së tij varet çdo jetë njerëzore; prej tij vjen fryma e mbarë njerëzimit. ¹¹Qielza provon gjellët nëse i shijojnë, edhe veshi duhet të provojë fjalët. ¹²Thuhet se pleqtë kanë urtësi, se moshë e tyre e thyer u jep gjykim. ¹³Në të vërtetë, te Perëndia është urtësia, këshilla dhe gjykim, si dhe fuqia për të zbatuar atë që ishte planifikuar. ¹⁴Atë që e bën shkumb e hi, nuk e rindërton askush; njeriu që e burgos, nuk lirohet kurrë. ¹⁵Kur e mban shiun, gjithçka thahet; kur e lëshon, përmbytja e gërmon tokën. ¹⁶Ai ka pushtetin dhe dijeninë më të fortë; të mashtruarit dhe mashtruesit janë vepra e tij. ¹⁷Këshilltarët e mençur i bën që të mos dinë nga t'ia mbajnë, specialistët e drejtësisë i bën të flasin fjalë në erë. ¹⁸Mbretërit i rrëzon nga fronit dhe i shpie në robëri. ¹⁹Edhe priftërinjëve ua merr detyrën dhe titullin; brezat më të vjetër i shfaros. ²⁰Oratorëve të njohur ua mbyll papritur gojën, pleqve ua merr gjykimin. ²¹Bën që të përbuzen të nderuarit dhe heronjtë e fortë i bën papritur të pambrojtur. ²²Ua heq mbulesën e errët thellësive dhe sjell dritë të madhe në errësirë. ²³Bën që të ngrihen kombet dhe i bën të bien, i bën të forta – dhe i zhdruk përsëri. ²⁴Udhëheqësit i bën budallenj, që nuk dinë të gjejnë rrugëdalje nga shkretëtira, ²⁵që shkelin rëndë rreth vetes si nëpër terr dhe gabojnë rrugën si të dehurit.

Sikur të heshtnit!

13 Atë që thoni ju e kam dëgjuar prej kohësh, e kam parë dhe e kam vënë re edhe vetë. ²Ju dini aq sa di edhe unë dhe për këtë mund t'ju ftoja në garë me shumë kënaqësi. ³Por sot nuk dua të merrem me ju; kam punë vetëm me Perëndinë e gjithëpushtetshëm! ⁴Ju vetë nuk dini nga t'ia mbani, por e fshihni me gënjeshtria; jeni sharlatanë që nuk mund të më shëroni. ⁵Më mirë të heshtni, atëherë do të mund t'ju merrte njeriu për të mençur!

⁶Dëgjoni, që t'ju provoj se kam të drejtë! Hapni veshët për të dëgjuar fjalët e mia! ⁷A e bëni për Perëndinë, kur gënjeni me kaq paturpësi? Apo mendoni të më mashtroni në të mirë të tij? ⁸Përse atëherë merrni anën e tij? A mos duhet ju ta përfaqësoni atë para gjyqit? ⁹Ç'është do të ndodhte, në qoftë se do t'ju merrte tani ai në pyetje? A lejon Perëndia të mashtrohet si njeriu? ¹⁰Me siguri do t'ju vinte para përgjegjësive në qoftë se shkoni me paragjykim. ¹¹A nuk frikësoheni para madhështisë së tij? Vetë mendimi duhet t'ju tronditë. ¹²Fjalët tuaja të urta janë si pluhur në erë dhe arsyetimet tuaja qëndrojnë si mure prej balte. ¹³⁻¹⁴Pushoni! Më lini të qetë! Tani e kam radhë unë të flas! Çfarëdo që të dalë prej kësaj, për mua është njëlloj! Jam gati të vë në rrezik jetën time, por do të flas me shumë guxim. Jam gati të vë në rrezik jetën time. ¹⁵Nga Perëndia mund të pres vetëm vdekjen, por së pari dua të mbroj të drejtën time. ¹⁶Sikur të qëndroja para tij, ky do të ishte shpëtim për mua, sepse hipokritët nuk mund t'i afrohen. ¹⁷Tani dëgjoni se ç'kam për t'ju thënë, që ta kuptoni se ç'është do t'ju shpall! ¹⁸Jam gati ta fillojmë gjyqin. Jam i sigurt që kam të drejtë! ¹⁹Kush shpreson se mund të më rrëzojë? Po të kem gabim, do të heshtja me qejf dhe do të vdisja! ²⁰Vetëm dua të të paraqit një lutje, o Perëndi, që të mund të dal hapur para teje. ²¹Hiqe prej meje dorën tënde të rëndë dhe mos më mbush më me frikë dhe tmerr. ²²Pastaj do të flas unë i pari, do ta marr unë fjalën: ose mund të të pyes ty dhe ti të më përgjigjesh. ²³Sa mëkate kam bërë? Sa e madhe është llogaria ime e borxhit tek ti? ²⁴Përse nuk më shikon më me dashamirësi, por vepron sikur të isha armiku yt? ²⁵Kush jam, pra, unë? Një gjethe e rënë, një kërcell kashte, i fshirë nga era. Por ti më frikëson vazhdimisht dhe më dëbon! ²⁶Ti më jep dënime të rënda, nuk harrova asnjë gabim të rinisë sime! ²⁷Ti nuk më lejon të veproj lirisht, dhe ndjek me dyshim çdo hap timin, madje edhe gjurmën time e shënon. ²⁸Prandaj po rrëgohem si druri i kalbur, si rroba e ngrënë nga molat.

Perëndia nuk i lë njeriut asnjë shpresë

14 Që nga lindja njeriu është i dobët dhe i pambrojtur; jeta e tij është jo vetëm e shkurtër, por edhe plot me shqetësime. ²Si lule, ai lulëzon dhe fishket, papritur, zhduket si një hije. ³E megjithatë, ti nuk e heq nga sytë; ti e nxjerr para gjyqit dhe e dënon! ⁴Me siguri e di se ai është i papastër; prej tij nuk del asgjë e pastër! ⁵Më përpara ti cakton deri në çfarë moshe do të arrijë; ti ke vendosur edhe ditën e muajin. Ti vetë i cakton kufijtë e jetës së tij, dhe kurrë nuk i lejojet që t'i kalojë. ⁶Prandaj, largoje shikimin prej tij, lëre në qetësi dhe jepi pak gëzim jete! ⁷Kur pritet një pemë, ende ka shpresë se mund të rritet

përsëri. ⁸Edhe në qoftë se vjetërohen rrënjët në dhe, trangu i mbetur thahet dhe fishket, – ⁹pak ujë mjafton, atë e ngjall dhe rritet prej saj. ¹⁰Por në qoftë se vdes njeriu, mbaron. Kur vdes, ku është atëherë? ¹¹Ndoshta do të ndodhë që lumenjtë të mos rrjedhin më, madje edhe që të zhduket uji në det; ¹²por njerëzit e vdekur nuk ngrihen më; ata kurrë nuk rrëmbehen nga gjumi i tyre!
¹³Më fshih poshtë, në mes të vdekurve; më fshih gjersa të kalojë zemërimi yt! Cakto sa gjatë duhet të pres, derisa të ma tregosh dashamirësinë tënde! ¹⁴I vdekuri, a mund të kthehet në jetë? Me qejf do t'i duroja këto vuajtje, në qoftë se mund të shpresoj për kohë më të mira. ¹⁵Ti do të më thërrisje dhe unë do të të përgjigjesha. Ti do të kënaqeshe me mua dhe do të mbaje mend se unë jam krijesa jote. ¹⁶Ti do t'i numëroje të gjitha hapat e mia, por nuk do të mbaje asnjë listë të mëkateve të mia. ¹⁷Përgjithmonë do ta mbyllje fajësinë, do t'i fshije të gjitha gabimet e mia.
¹⁸Malet do të shemben ndonjëherë dhe shkëmbinjët do të lëvizin nga themelet e tyre; ¹⁹uji mund ta bëjë pluhur gurin e ngurtë, dhe rrebeshi do ta largojë tokën e punueshme. Kështu e rrënon edhe ti shpresën tonë! ²⁰Ti me dhunë e rrëzon përtokë njeriun, lejon që fytyra e tij të ngrijë në spazmën e vdekjes dhe e largon, atje nga ku nuk kthehet më. ²¹Në qoftë se bijtë e tij nderohen ose turpërohen, ai as këtë nuk e di. ²²Ai ndjen veçse dobësinë e tij dhe vajton veçse veten e tij.»

Miku i parë: asnjëri nuk është pa faj

15 Pastaj Elifazi nga Temani tha: ²⁻³«Të gjitha këto nuk janë gjë tjetër veçse fjalë boshe! Ato që thua janë fjalë të kota. Në qoftë se njeriu është vërtet i edukuar dhe i zgjuar, ai nuk duhet të flasë marrëzi ose kotësi. ⁴Ti minon themelet e fesë dhe e bën të panevojshme jetën e përshtetshme!
⁵Është fajësia ajo që të shtyn të flasësh kështu, edhe në qoftë se ti e mohon atë me fjalë dinake. ⁶Goja jote të dënon, jo unë; ti e rëndon veten me çdo fjalë që thua.
⁷Mos je ti njeriu i parë që linde në tokë? A ekzistojë ti kur Perëndia i krijoi malet? ⁸A i përket këshillit të tij? A je i besuar në planet e tij? ⁹Ç'mund të dish ti më shumë sesa ne? Çfarë njeh ti, që për ne është e huaj? ¹⁰Në rrethin e pleqve ka burra të thinjur, që janë më të moshuar se ati yt.
¹¹Ti nuk pranon kur Perëndia dëshiron të të ngushëllojë, kur, në vend të tij, ne flasim me ty. ¹²Përse turbullohesh kaq shumë dhe i rrotullon sytë me zemërim? ¹³Zemërimin tënd e drejton nga Perëndia dhe e padit me fjalë të rënda. ¹⁴Vërtet mendon se ka njeri të pastër dhe pa faj para Perëndisë? ¹⁵Në qoftë se Perëndia nuk u beson as engjëjve të vet dhe qielli nuk i duket aq i pastër, ¹⁶atëherë njeriu është për të krejt i pështirë e i prishur; dhe padrejtësinë e ka të përditshme, sikur pi një gotë ujë.
¹⁷Dua të të shpjegoj diçka, më dëgjo! Do të të them atë që kam parë. ¹⁸E kam mësuar nga njerëz të urtë dhe këta e kishin marrë nga etërit e tyre. ¹⁹Vendi u takonte vetëm atyre; asnjë i huaj nuk arriti t'i largonte nga Perëndia.
²⁰Tirani i pamëshirshëm çdo ditë jeton me ankthin e ditës së fundit. ²¹Në veshët e tij tingëllojnë ashpër zërat e terrorit; pa dyshim, kundër tij tani marshon shkatërruesi; ²²nuk shpreson më t'i shpëtojë errësirës; shpata duket sikur rri pezull përmbi kokën e tij; ²³ai tashmë i sheh larashët që do të hanë trupin e tij. E di se rënia e tij është e sigurt; dita e errësirës ²⁴e tmerron; mynxyra dhe ankthi drejtohen kundër tij, gati për sulm, si mbret i fuqishëm.
²⁵Kështu i ndodh njeriut që mbledh grushtat e tij dhe i shpall luftë Perëndisë, të Fuqishmit. ²⁶⁻²⁷Meqë mburret për fuqi dhe për shëndet, merr në dorë mburojën e madhe e të rëndë; bëhet kokëfortë dhe përgatitet ta sulmojë Perëndinë. ²⁸Ai hyn në shtëpi të braktisura, ndërton qytete që duhet të mbeten gërmadha dhe nuk ka frikë nga mallkimi që rëndon mbi to. Kështu e kundërshton Perëndinë dhe e provokon.
²⁹Pasuria e një njeriu të tillë nuk qëndron gjatë; këtu në tokë ai kurrë nuk do të pasurohet; ³⁰nuk do t'i shpëtojë botës së errët të të vdekurve. Ai i ngjan pemës që zjarri ia përpin degët, në fund e fshin fryma e Perëndisë. ³¹Kush e mashtron veten me vlerësime të rreme, nuk duhet të zhgënjehet kur e paguajnë me të njëjtën monedhë. ³²Fishket para kohe, si dega që nuk arrin të nxjerrë gjethe të gjelbra dhe të fresketa.
³³Shpërblimin e humb si hardhia që i këputet rrushi ende i pabërë, ose si ulliri që i bien lulet. ³⁴Kështu, pa trashëgimtar, do të mbeten të gjithë të ligjtë dhe zjarri do t'i përpijë shtëpitë e tyre, që janë ngritur mbi korupsionin. ³⁵Ata mbarsen me plane të këqija dhe këto lindin fatkeqësi, lindin zhgënjim e asgjë tjetër!»

Jobi: Perëndia më trajton me padrejtësi

16 Jobi iu përgjigj: ²«Mjaft kam dëgjuar gjëra të tilla! Ngushëllimi juaj është vetëm mërzë, e jo ndihmë!
³A do të pushosh më në fund? Çfarë ju detyron të më përgjigjeni vazhdimisht? ⁴Po të ishit ju në vendin tim, edhe unë mund t'ju flisja kështu. Mund t'jua tundja kokën në mënyrë të urtë dhe t'ju mbuloja me fjalë të bukura. ⁵Do t'ju jepja forca të reja – me gojën time; do t'ju tregoja keqardhjen time – me buzët e mia.
⁶Këto që po them unë nuk e zhdukin vuajtjen; por edhe po të hesht, kjo nuk ma lehtëson zemrën.
⁷Perëndia ia ka arritur qëllimit të tij: gjithçka mbaroi, rreth meje është bërë zbrazëti njerëzish. ⁸Ai bëri që të më rrudhet balli, jam dobësuar sa më kanë dalë brinjët; e me të gjitha këto, gjoja provojnë fajësinë time. ⁹Ai më vëzhgon plot zemërim, kërcëllin dhëmbët dhe më ka zgjedhur si prenë e tij. ¹⁰Njerëzit

mbliidhen rreth meje, ata nxjerrin gjuhët dhe më përqeshin; më godasin plot armiqësi në fytyrë. ¹¹Perëndia më ka lënë në dorë të keqbërësve, më ka dorëzuar te kriminelët më të këqij. ¹²Ai më rrëmbeu nga qetësia ime, më kapi për qafe, më rrëzoi përtokë. Pastaj më mori si shenjë për shigjetat e tij, ¹³që fishkëllejnë rreth meje nga të gjitha anët. Pa mëshirë m'i shpon veshkat, bën që të derdhet përtokë vreri im. ¹⁴M'i hap plagët njerën pas tjetrës, siç hapin luftëtarët të çara në murin e kështjellës.

¹⁵Robra e vajtimit më është bërë lëkurë e dytë; qëndroj i shtrirë në pluhur, i munduar dhe pa forcë. ¹⁶Nga të qarat e shumta fytyra ime është rreshkur dhe sytë e skuqur gjak, rrathë të zinj më kanë vënë. ¹⁷E megjithatë, në duart e mia nuk ngjitet asnjë padrejtësi dhe lutja ime është e pastër nga hipokrizia.

¹⁸Më dëgjo, ti tokë, mos e mbulo gjakun tim, që thirrja e tij të mos pushojë! ¹⁹Një njeri duhet të ngrihet për mua në qiell, që të më hyjë dorëzanë dhe të përfaqësojë atje të drejtën time. ²⁰Nga miqtë e mi, nuk kam pasur gjë tjetër veç talljes, por me lotët që më burojnë, ngre sytë drejt Perëndisë. ²¹Perëndia, e cila është miku im, duhet të ma fitojë të drejtën; Perëndia duhet t'ia tregojë vendin armikut. ²²Shpejto, sepse vitet i kam të numëruara, pas pak do të nisem për në rrugën që nuk ka kthim.

I braktisur nga të gjithë dhe i vënë në lojë

17 Mezi marr frymë, jeta ime po mbaron, fitili po shuhet, varri im tashmë është gërmuar. ²Rreth meje dëgjoj përqeshjen e tallësve dhe natën grindjet e tyre ma vjedhin gjumin. ³Ti, o Perëndi, kërkon dorëzanë? Bëhu ti dorëzani im! Kush tjetër do ta vërë dorën në zjarr për mua? ⁴Zemrës së tyre ti ia ke mbyllur çdo gjykim; prandaj nuk do të lejosh që ata të triumfojnë. ⁵A mos vepron edhe ti si ai njeriu i fjalës së urtë, që fton miqtë e tij dhe u jep dhurata, kur fëmijët e tij vuajnë për bukë?

⁶Për njerëzit tani jam bërë si lolo; secili afrohet dhe më pështyn në fytyrë. ⁷Syri më është pothuaj verbuar nga halli, unë jam bërë vetëm hija e vetvetes. ⁸Kush mbahet për i ndershëm, ai tmerrohet; kush mendon se nuk ka faj, atij i hip inati; sipas mendjes së tij jam unë kriminel. ⁹Por kush ka të drejtë, nuk duhet të mashtrohet; kush është i pastër dhe pa faj, duhet të forcohet. ¹⁰Por ju afrohuni të gjithë! Ndër ju nuk ka asnjë që vepron me mend! ¹¹Ditët e mia kanë kaluar; planet e mia, dëshirat e zemrës sime, dështuan.

¹²Miqtë më tregojnë se nata është ditë; drita është afër meje, pohojnë, megjithëse më ka mbërthyer errësira. ¹³Vetëm bota e të vdekurve më mbetet si shpresë; atje mund të shtrihem. ¹⁴Varrin e ftohtë quaj tani atin tim, kurse krimbat, nënën time, motrat e mia. ¹⁵A ka ende shpresë për mua? A mund të shohë ndokush vetëm një pikë shprese? ¹⁶Ajo zbret bashkë me mua, gjer ndër të vdekurit dhe atje do të bëhet pluhur.»

Miku i dytë: njerëzit e këqij përfundojnë keq

18 Atëherë Bildadi nga Shuahu mori fjalën:

²«Edhe sa kohë do t'i vish rrotull me fjalë? Mendohu pak! Pastaj le të flasim troç! ³A jemi ne të plogët si bagëti, siç pohon Jobi? A mendoni se jemi të papastër? ⁴Ti, o Job, bëhesh copë nga zemërimi. Mbarë toka duhet shpopulluar, shkëmbinjtë duhen larguar, vetëm që ti të kesh të drejtë! ⁵Drita e keqbërësit, vërtet, do të shuhet; zjarri i vatrës së tij nuk do të ndriçojë më; ⁶siç ulet drita e kandilit në tendën e tij, ashtu do t'i shuhet edhe kandili i jetës. ⁷Hapi i tij, dikur i gjerë dhe i gjatë, bëhet i shkurtër dhe ngurrues; ⁸hyn në rrjetë; bie në degët e thurura, që vetë i vuri mbi gropë. ⁹Kurthi shkrehet dhe i kap thembrën, laku mbyllet dhe e zë. ¹⁰Litari i kurthit shtrihet i fshehur për tokë; kurthi pret kalimin e tij. ¹¹Gjithandej e mundojnë tmerret, e ndjekin këmba këmbës dhe i shtien frikë. ¹²Uria ia merr forcat e fundit, fati i keq e shoqëron vazhdimisht. ¹³Edhe bija e vdekjes, sëmundja, afrohet, dhe bën t'i prishen lëkura dhe gjymtyrët. ¹⁴Dëbohet nga banesa e tij e sigurt, për t'u paraqitur para zotit të botës së të vdekurve. ¹⁵Tenda pa zot rri gati për çdokënd; atje ku banonte njeriu i nxjerrë jashtë ligjit, shtrohet sqfuri (i pastrimit). ¹⁶Ai i ngjan pemës; rrënja është e thatë dhe degët lart janë fishkur. ¹⁷Emri i tij harrohet në mbarë vendin; pas pak nuk do të kujtohet më njeri për të. ¹⁸Ai është i dëbuar nga bota e banuar dhe i dërguar nga drita në errësirë. ¹⁹Asnjë bir, asnjë nip nuk e vazhdon klanin, në vendbanimin e tij nuk mbijeton askush. ²⁰Tek të gjithë ata që dëgjojnë për këtë fat mbretëron tmerrri, në lindje e në perëndim. ²¹Po, kështu i ndodh atij që do padrejtësinë; kush nuk kërkon Perëndinë, kështu mbaron.»

Jobi: Perëndia më bën padrejtësi...

19 Jobi iu përgjigj:

²Edhe sa kohë mendoni se do të ma mbushni mendjen? Deri kur doni të më torturoni me fjalë? ³Ju më keni mallkuar shumë dhe nuk ju vjen turp të më fyeni. ⁴Në qoftë se kam bërë faj pa dashur, kjo është puna ime. ⁵Por ju hiqeni si gjyqtarë, e merrni vuajtjen time si provë faji. ⁶A nuk e kuptoni se Perëndia më bën padrejtësi? Ai kërkon të më zërë në rrjetë. ⁷Thërras për ndihmë, por askush nuk më dëgjon. Kërkoj të drejtën time, por askush nuk më përkrahet. ⁸Ai ma zë rrugën; nuk mund të eci më; pa mëshirë ai më lë që të eci nëpër terr. ⁹Ma ka hequr mirëqenien time dhe e ka zhgërryer në pluhur nderin tim. ¹⁰Nga çdo anë më shemb si mur dhe si pemë ma rrëmben shpresën dhe më dërgon në botën e të vdekurve. ¹¹Gjithë zemërimi i tij është ndezur kundër meje; ai më është vardisur sikur të isha armiku i tij. ¹²Me vendosmëri, ushtria e tij përparon për të më sulmuar, rreth tendës sime e ngre fushimin e tij.

¹³Perëndia mban larg meje edhe vëllanë tim; të njohurit sillen sikur të ishin të huaj. ¹⁴⁻¹⁵Miqtë dhe farefisi më mungojnë dhe mysafirët më kanë harruar. Shërbëtorët më mbajnë si të huaj, sikur vij nga një popull i largët. ¹⁶Shërbëtori im nuk më përgjigjet, kur i thërras; për çdo shërbim duhet t'i lutem gjatë. ¹⁷Për gruan time fryma më është qelbur dhe ngjall neveri te vëllezërit e mi. ¹⁸Madje as fëmijët nuk kanë më respekt për mua; në qoftë se vuaj, ata tallen me mua. ¹⁹Miqtë e mi më të ngushtë shfaqin vetëm krupë. I dua, por ata armiqësoheshin me mua. ²⁰Jam bërë vetëm kockë e lëkurë, edhe koka ime i ngjan kafkës. ²¹Kurse ju jeni miqtë e mi! Kini mëshirë! Ajo që më rrëzoi përtokë ishte dora e Perëndisë. ²²Përse më përndiqni me aq zell sa ai. A nuk më keni torturuar mjaft? ²³Do të doja që dikush t'i shënonte me shkrim të gjitha këto, që të regjistroheshin fjalët e mia, ²⁴të gdhendeshin me daltë në shkëmb, të nxira me plumb, që të qëndrojnë përgjithmonë!

..por ai do të më japë të drejtë

²⁵Por jo! E di se jeton Perëndia, avokati im! Ai e thotë fjalën përfundimtare këtu në tokë. ²⁶⁻²⁷Tani kur lëkura ime varet nga trupi si leckë dhe nuk më ka mbetur asnjë mish në eshtra, tani dua ta shoh atë me sytë e mi; atë vetë dua ta shoh e asnjë të huaj! Zemra po më digjet nga malli! ²⁸Ju po mendoheni se si mund të më torturoni dhe të gjeni tek unë arsyen e fatkeqësisë.

²⁹Por kini kujdes që të mos ju gjejë shpata; sepse një faj i tillë meriton dënim me vdekje. Mos harroni se Perëndia është gjyqtar.»

Miku i tretë: kriminelit gjen dënimin e merituar

20 Atëherë Cofari nga Naama mori fjalën:

²⁰Në zemër më ka shpërthyer shtrëngata, më zien përbrenda, dhe nuk mund të përmbahem më! ³E ndiej veten të fyer me paralajmërimin tënd, por mendja ime më jep përgjigjen e drejtë:

⁴Ti e di mirë se qëkur Perëndia i vuri njerëzit në tokë, ⁵pushoi shpejt brohoritja e keqbërësve; gëzimi i kriminelit kaloi shpejt. ⁶Edhe në qoftë se mund të ngrihet në qiell dhe t'i arrijë retë me kokën e tij, ⁷si plehu i tij ai do të bjerë përsëri në tokë dhe do të zhduket përgjithmonë! Dhe të gjithë ata që e njihnin, do të pyesin: «Ku është futur?» ⁸Zhduket si vegim nate dhe shuhet si ëndërr. ⁹Asnjë sy që nuk e shihte, nuk e sheh përsëri, as banesa e tij nuk e sheh më. ¹⁰Pasurinë e tij, që ka fituar me aq mashtrime, duhet ta kthejë me dorën e vet, kurse fëmijët e tij do të dalin për të lypur. ¹¹Trupi i tij që dukej plot forcë rinie, tani rri bashkë me të në pluhur.

¹²Për qiellzën e tij e keqja është e ëmbël; e mban nën gjuhë, ¹³që t'i shkrihet ngadalë, për ta shijuar në gojë sa më gjatë. ¹⁴Por në stomak hidhërohet ushqimi dhe shndërrohet në helm nepërkash. ¹⁵Prandaj detyrohet ta vjellë pasurinë e vjedhur; Perëndia e detyron të nxjerrë çdo pjesë. ¹⁶Ajo që ka gllabëruar vepron si helm, është vdekjeprurëse si kafshimi i nepërkës. ¹⁷Ai nuk ka gjë më prej pasurisë së këtij vendi, prej qumështit dhe mjaltit që rrjedhin si lumë. ¹⁸Atë që ka fituar me shkëmbim dhe tregti, nuk i lejohej ta mbajë, as ta gëzojë, ¹⁹sepse i shtypte pa turp të varfrit dhe plaçkiti shtëpi në vend që t'i ndërtonte.

²⁰Kurrë nuk u ngop e megjithatë, asgjë nuk i mbeti nga pasuria e tij. ²¹Askush nuk shpëtoi dot nga babëzia e tij, prandaj fati i tij nuk mund të zgjaste shumë. ²²Me gjithë atë bollëk, ai prapë nuk ndihej mirë; pastaj e goditi dora e rëndë e fatkeqësisë. ²³Kur zemërimi i Perëndisë të bjerë mbi të si breshër, do të gjejë boll për t'u ushqyer; me këtë të ngrënë në fund do të ngopet! ²⁴Në qoftë se i shpëton shpatës së hekurt të armikut, e qëllon harku prej bakri. ²⁵Shigjeta e shpon, del nga shpina e tij, maja e shndritshme lëshon gjakun pikapika. Pastaj mbi të bien të gjitha tmerret. ²⁶Errësira e natës i është rezervuar; një zjarr i mbinaryrshëm e përpin atë dhe mbarë fisin e tij. ²⁷Qielli zbulon padrejtësinë e këtij njeriu; toka dëshmon kundër tij. ²⁸Kur zemërimi i Perëndisë vjen si baticë, mirëqenia e shtëpisë së tij shkatërrohet, merr fund.

²⁹Ky është fati i njerëzve të këqij; vetë Perëndia ia ka caktuar këtë fat!»

Jobi: Perëndia i lë të këqijtë pa dënim

21 Jobi iu përgjigj:

²¹Sikur të pranoni njëherë të dëgjonit siç duhet! Sepse kështu do të mund të më ngushëlloni me të vërtetë! ³Kini durim, të flas edhe unë një fjalë; pastaj mund të vazhdoni të talleni sipas dëshirës! ⁴A po ankohej për njeri? Si mos ta humb durimin? ⁵Më shikoni, atëherë do të tmerroheni dhe do ta vini dorën në gojë. ⁶Kur mendohem për çfarë ka ndodhur, atëherë fillon të më dridhet tërë trupi. ⁷Përse Perëndia i lë të këqijtë të vazhdojnë të jetojnë? Ata plaken, e megjithatë mbeten të fortë. ⁸Fëmijët e tyre rriten të sigurt dhe turma e nipërve është bashkë me ta. ⁹Asnjë fatkeqësi nuk shqetëson paqen e shtëpive të tyre; kurrë nuk provojnë kamxhikun e Perëndisë. ¹⁰Demi i tyre nuk i mbars kot lopët; lopët pjellin pa vështirësi dhe pa dështim. ¹¹Fëmijët ecin të lirë si qengja dhe rinia e tyre kërcen e vallëzon nga gëzimi. ¹²Ata këndojnë me zë të lartë, të shoqëruar me dajre e me lahuta; ata janë plot gëzim nga tingëllimi i flautit. ¹³Ata e kalojnë gjithë jetën e tyre me gëzim dhe vdesin me vdekje të qetë dhe të bukur.

¹⁴«Lërna në qetësi, – i thonë Perëndisë, – nuk duam t'ia dimë për vullnetin tënd! ¹⁵Kaq i fuqishëm je, sa duhet të të dëgjojmë ty? Ç'dobi ka, që të të lutemi?» ¹⁶Ata besojnë se e kanë fatin e vet në dorë. Por pikëpamja e tyre për mua është e huaj!

¹⁷Sa herë ke parë që është shuar drita e të këqijve? Sa herë ka ndodhur që të kenë pësuar fatkeqësi? A i ka ndëshkuar Perëndia në zemërimin e tij? ¹⁸Kur ishin atëherë ata si kashta në erë? Kur i ka fshirë ata shtrëngata si byk?

¹⁹Ju keni pohuar se gjyqi i Perëndisë i dënon fëmijët për fajin e atit. Kjo nuk është e saktë! Dënimi le ta gjejë atin; le ta pësojë edhe fajtori! ²⁰Le ta provojë vetë rënien e tij dhe zemërimin e Perëndisë në trupin e vet! ²¹Nëse u ndodh fëmijëve mirë ose keq, për këtë ai nuk e çan kokën pas vdekjes. ²²A duhet t'i japë kush mësim Perëndisë, atij që bën gjyq për të lartit dhe për të përlulurit?

²³⁻²⁴Njëri mbetet i shëndoshë deri në mbarimin e tij, pastaj vdes, në paqe, i lirë nga shqetësimet, me trupin e ushqyer mirë, me gjymtyrë të forta. ²⁵Tjetri vdes i pezmatuar dhe i zhgënjyer, sepse asgjë nuk ka fituar nga fati. ²⁶Tani ata janë shtrirë në tokë, një mori krimbash i mbulon të dy.

²⁷Unë e di se si mendoni ju tani; kryesorja për ju është që t'i hapni rrugë vetes. ²⁸Ju pyesni: «Ku ka banuar zotëria i pasur? Ku është shtëpia ku banonte mëkatari?» ²⁹A nuk keni biseduar me kalimtarët dhe a nuk keni dëgjuar se çfarë dëshmojnë? ³⁰Ditën kur Perëndia do të bëjë gjyq plot zemërim, krimineli është i sigurt. ³¹Kush guxon ta qortojë për padrejtësinë e tij? Kush do të hakmerret ndaj tij për krimet që ka bërë?

³²Me nderime të mëdha e mbajnë deri në varreza, pranë varrit të tij bëhet roja e të vdekurit. ³³Kortezhi i përmortshëm është i pamasë, madje edhe toka e mbulon me dashamirësi.

³⁴Ndërsa ju kërkoni të më ofroni mashtrimin si ngushëllim; sepse çdo përgjigje që sillni është një dokërr!”

Miku i parë: Perëndia të dënon për shkak të së keqes sate

22 Atëherë mori fjalën Elifazi nga Temani:

²⁹Si mund të jetë njeriu i vlefshëm para Perëndisë? Njeriu i mençur i shërben vetvetes! ³Ç'i duhen Perëndisë meritat e tua? Ç'dobi ka ai nëse je pa të meta? ⁴A mendon ti se ai të nxjerr para gjyqit dhe të dënon, sepse ti e nderon me jetën tënde? ⁵Shkak mund të jetë vetëm e keqja jote dhe sepse ti vazhdimisht bën padrejtësi.

⁶Në qoftë se një i afërm të ka borxh, a i kërkon mantelin si peng, megjithëse ai nuk ka ç'të veshë tjetër? ⁷I eturi nuk merr prej teje asnjë pikë ujë; të uriturit nuk ia jep bukën tënde. ⁸Meqë ke pushtet, ti merr tërë tokën; ti mendon se titulli ta jep të drejtën për këtë. ⁹Vejushën e dërgon duarzbrazët, dhe fëmijët jetimë i shpërdoron. ¹⁰Prandaj je i rrethuar me kurthe dhe papritur shtang nga frika. ¹¹Ti nuk sheh më asgjë për shkak të errësirës; retë e shiut përmbi ty kalojnë dhe largohen. ¹²Ti e di se Perëndia është i largët si qielli. Vëzhgo yllin më të lartë atje në qiell! ¹³Prandaj thua: «Çfarë mund të dijë Perëndia? A mund të na gjykojë përmes këtyre reve të errëta?» ¹⁴Ti mendon se ato e pengojnë që të mos shohë, kur del për të bërë shëtitje në një skaj të qiellit.

¹⁵Mos do të ndjekësh rrugët nga shkojnë gjithnjë keqbërësit? ¹⁶Shpesh bien përtokë, si muret që i shemb uji. ¹⁷Ata nuk e kishin pranuar Perëndinë dhe kishin menduar se ai nuk mund t'u bëjë keq. ¹⁸Por ai ishte që ua solli gjithë atë pasuri. Mendimi i tyre për mua është i huaj! ¹⁹Njërezit e mirë do të gëzohen kur të shohin fundin e tyre; kush nuk ka faj mund të qeshë me keqbërësin: ²⁰«E shihni, armiqtë e mi janë asgjësuar, zjarri i përpiu deri në njeriun e fundit!»

Kthehu te Perëndia!

²¹Pusho më në fund së kërkuari armikun te Perëndia, dhe pajtohu përsëri me të! Vetëm kështu do ta rifitosh fatin tënd. ²²Kur të këshillon, pranoje, mbaj në zemër çdo fjalë! ²³Kthehu tek ai, atëherë ai do të të rikthejë. Largoje gjithë padrejtësinë prej shtëpisë sate! ²⁴Merri të gjitha të hollat e tua dhe flaki; le të ruhen në shtratin e lumit pranë gurëve. ²⁵Perëndia, i gjithëfuqishmi, është ari yt, në vend të grumbullit të argjendit ke Atë! ²⁶Atëherë Perëndia jote do të jetë burimi i jetës sate dhe plot besim mund t'i ngresh sytë drejt tij. ²⁷Ai do të të japë përgjigje kur të lutesh; atëherë do ta mbash me gëzim besën tënde. ²⁸Çfarëdo që të vendosësh, do të të dalë mbarë; do të të ndriçojë në të gjitha udhët e tua. ²⁹Kur të vuajnë të tjerët dhe të shtrihen përtokë, ti do t'u japësh përsëri zemër, dhe Perëndia do t'i ngrejë përsëri të turpëruarit. ³⁰Edhe atë që u bë fajtor, e shpëton; kur duart e tua të jenë të pastra, ai do të lirohet.”

Jobi: sikur ta gjeja Perëndinë!

23 Jobi iu përgjigj:

²«Edhe tani që dua ta mbys rënkimin tim, nga buzët e mia del kundërshtimi. ³Sikur ta dija ku gjendet Perëndia e si mund të arrija gjer atje! ⁴Atëherë do t'ia përshkruaja gjendjen time, do t'ia përmendja arsyet dhe dëshmitë e mia. ⁵Do të prisja me kureshtje se ç'do të thoshte ai, cilën përgjigje do të më jepte. ⁶A do të më japë mundësi ta provoj gjithëfuqishmërinë e tij? Jo, ai do t'i dëgjonte fjalët e mia. ⁷Do të bëja proces me të, si ai që është pa të metë. Këtë do të duhej ta pranonte edhe gjyqtari im! ⁸Mund të shkoj në lindje, por nuk është atje; edhe në perëndim nuk mund ta gjej. ⁹Në qoftë se vepron në veri, nuk e shoh; në qoftë se fshihet në jug, nuk e di. ¹⁰Por udhën time ai e njeh qëkur; në qoftë se më vë në provë, jam i pastër si ar. ¹¹⁻¹²Këmba ime e ka ndjekur me përpikëri gjurmën e tij dhe nuk u largua prej saj. Gjithnjë kam bërë atë që i pëlqen.

¹³Por vetëm ai vetë vendos – kush do ta pengojë? Atë që i pëlqen, edhe e zbaton. ¹⁴Dhe do të bëjë atë që ka

planifikuar për mua; plane për mua ai ka plot! ¹⁵Ja, çfarë më tmerron. Sa herë që mendoj për këtë, dridhem. ¹⁶Perëndia ma ka marrë gjithë sigurinë; meqë është kaq i fuqishëm, më frikëson. ¹⁷Ai është që më shtyp e jo errësira, megjithëse tani nuk shoh asgjë për shkak të errësirës.

Të fuqishmit nuk e kërkojnë vullnetin e Perëndisë...

24 Përse Perëndia nuk cakton ditë kur besnikët e tij mund ta shohin se si po bën gjyq? ²Të fuqishmit zhvendosin kufijtë e fushave; ua vjedhin të pafuqishmëve kopetë e tyre dhe i çojnë në kullotat e veta. ³Kaun e vejushës e marrin për peng, fëmijës së jetimit ia marrin gomarin e fundit. ⁴Të varfrit shtyhen jashtë rrugës, ata ikin nga frika dhe duhet të fshihen.

⁵Si gomarët e egër në stepën e thatë, në agim, ata shkojnë në punë. Kërkojnë ushqim për fëmijët e tyre, që në stepë rritet me shumë kursim. ⁶Ata mbledhin tepricat në fushën e pasanikut; në vreshtin e tij kërkojnë kokrrat e mbetura. ⁷Lakuriq kalojnë natën në fushë dhe asnjë mbulesë nuk i mbron nga të ftohtët. ⁸Në malësi nga trupi u kullon shiu pikëpikë dhe rrasen për t'u mbrojtur në ndonjë shkëmb.

⁹Vejushës ia marrin foshnjën, kërkojnë peng, madje edhe nga më të varfrit. ¹⁰Të varfrit duhet të ecin pa veshje; ata kanë uri, sepse nuk kanë asgjë për të ngrënë, edhe pse bartin duaj për të pasurit. ¹¹Në mulli shtrydhnin ullinj, në vresht shtypin rrush e megjithatë duhet të rrinë të etur. ¹²Qytetarët e varfër ankohen me zë të lartë, gulçimi i të plagosurve ngrihet lart në qiell, por Perëndia nuk i kushton vëmendje gjithë kësaj marrëzie!

¹³Të këqijtë urrejnë çdo lloj drite; prandaj nuk dinë asgjë për udhët e Perëndisë dhe nuk e kërkojnë atë që këshillon ai. ¹⁴Në agim ngrihet vrasësi dhe e vret të varfrit që është pa mbrojtje. Natën futet në shtëpi dhe vjedh. ¹⁵Kurorëshkelësi pret deri në mbrëmje dhe lidh maskën në fytyrë, që të mos e njohë asnjëri. ¹⁶Në terr vjedhësi i plaçkit shtëpitë. Ditën ai mbyllet në shtëpi dhe nuk do t'ia dijë për dritën e ditës. ¹⁷Dita e tyre fillon vetëm atëherë kur ngryset dhe asnjë errësirë nuk i frikëson.

...por Perëndia do t'i shkatërrojë

¹⁸Keqbërësi do të përfshihet nga rrjedha e ujërave; prona e tij është e mallkuar nga Perëndia, edhe në vresht nuk kthehet kurrë më. ¹⁹Ngrohtësia e diellit bën të zhduket bora; toka e thatë e gllabëron ujin. Edhe bota e të vdekurve ashtu i gllabëron mëkatarët. ²⁰As nëna e tij nuk mendon më për të; ai është një gosti për krimbat. Ai është zhdukur nga kujtesa; keqbërësi u pre si pemë. Ja dënimi për padrejtësinë e tij të madhe; ²¹gruan pa fëmijë e trajtoi keq, vejushës nuk i tregoi asnjë dashamirësi.

²²Të fuqishmit i rrëmben fuqia e Perëndisë; kur të ngrihet ai, ata nuk kanë më shpresë në jetë. ²³Perëndia i lë që të gjejnë siguri dhe qetësi, por merr parasysht veprat e tyre. ²⁴Ata bëhen të mëdhenj, por vetëm për pak kohë; pastaj rrëgojen si molla që këputet dhe priten si kallinj. ²⁵Ashtu është! Kjo që them është e vërtetë. A mund të më dëshmojë ndokush të kundërtën?»

Miku i dytë: para Perëndisë nuk mund të qëndrojë asnjëri

25 Atëherë mori fjalën Bildadi nga Shuahu:

²«Perëndia mbretëron me dhunë që të ngjall frikë; me dorë të fortë bën paqe në qiell. ³Kush mund t'i numërojë moritë e shërbëtorëve të tij? A nuk lind për të gjithë drita e Perëndisë? ⁴Si mund të qëndrojë njeriu para Perëndisë? Asnjëri i vdekshëm nuk mund të jetë i pastër e pa faj! ⁵Madje edhe drita e hënës nuk është aq e ndritur, as yjet nuk i janë aq të pastër; ⁶aq më pak njeriu, kjo mizë e një dite! Çfarë vlere ka te Perëndia ky krimb i vogël?»

Jobi: sa i madh dhe i fuqishëm është Perëndia!

26 Jobi u përgjigj:

²Ti je me të vërtetë ndihmë e madhe për një njeri të sëmurë dhe të dobët siç jam unë! ³Ti mund të të këshillosh kaq mirë, di kaq shumë dhe me qejf ua përcjell budallenjve të mjerë! ⁴Nga i merr ti këto fjalë të urta? Thuaj, çfarë shpirti t'i ka futur në mendje? ⁵Madje edhe shpirtrat e të vdekurve dridhen, atje në thellësi nën shtratin e detit. ⁶Bota e të vdekurve rri lakuriq para syve të Perëndisë; para tij asnjë vello nuk ia mbulon greminën. ⁷Perëndia e shtrin në hapësirë tendën e qiellit dhe tokën nuk e var mbi ndonjë gjë. ⁸Ujin e grumbullon në retë e tij, që nuk grisen me gjithë ngarkesën e madhe.

⁹Në re të dendura e fsheh fronin e tij, që të mos e shohë asnjë sy. ¹⁰Rreth detit bëri një rreth; atje gjendet kufiri ndërmjet dritës dhe errësirës. ¹¹Shtyllat që mbajnë qiellin, tunden, i kap tmerrri, kur ai i kërcënon. ¹²Me fuqinë e tij ai e mundi detin dhe me diturinë e tij e vrau Rahavin. ¹³Fryma e tij e fshiu qiellin, kuçedrës së shpejtë ia shpoi dorën. ¹⁴Të gjitha këto janë vetëm fillimi i veprave të tij, një jehonë e dobët, për të cilën dëgjojmë. Sa i madh dhe i fuqishëm duhet të jetë në të vërtetë Perëndia!»

Ndërgjegjja ime është e pastër

27 Jobi e vazhdoi fjalën e tij: ²Për Perëndinë e gjallë, të Gjithëfuqishmin, që ende ma refuzon të drejtën time dhe ma hidhëron jetën, betohem: ³Derisa të kem frymë në trupin tim dhe gjersa të kem në hundët e mia frymën e Perëndisë, ⁴nëpër buzët e mia nuk do të kalojë asnjë padrejtësi dhe

asnjë gënjeshtër nëpër gjuhën time! ⁵Nuk mendoj të të jap të drejtë; do të ngul këmbë në pafajësinë time derisa të vdes! ⁶Kurrë nuk do të heq dorë nga mendimi se kam të drejtë, sepse ndërjegjija ime nuk njih asnjë faj!

Kështu do t'i dënojë Perëndia të gjithë ata që e braktisin

⁷Kush lufton kundër meje dhe më takon me urrejtje, le ta gjejë dënimi i kriminelit! ⁸Ç'i ka mbetur jetës së tij, kur Perëndia e kërkon dhe ka vendosur t'ia presë fillin. ⁹Në qoftë se bie në rrezik dhe do të lutet, Perëndia nuk do t'i kushtojë vëmendje thirrjes së tij për ndihmë. ¹⁰Ai duhej të kërkonte gjithmonë gëzim të Perëndia dhe t'i lutej, e jo vetëm tani!

¹¹Tani do të të tregoj për fuqinë e Perëndisë dhe nuk do të hesht për atë që planifikon me të vërtetë. ¹²Ju vetë e keni provuar gjithçka. Atëherë, pse po flisni marrëzira? ¹³Shikoni çfarë dënimi do t'u dërgojë Perëndia njerëzve që e braktisin atë dhe që i shtypin të tjerët: ¹⁴një njeri i tillë mund të ketë shumë bij, por të gjithë ata do të vriten në luftë; nipërit nuk do të kenë mjaft për të ngrënë. ¹⁵Çfarë mbijeton, e rrëmben murtaja; vejshat nuk e vajtojnë. ¹⁶Mund të ketë argjend me shumicë, më shumë veshje sesa mund të përdorë ndonjëherë.

¹⁷Ç'dobi ka? Njeriu i përsipirtshëm do t'i mbajë teshat; njeriu i mirë do ta marrë trashëgim argjendin.

¹⁸Shtëpinë e tij e ka ndërtuar të paqëndrueshme, si kasollija me kashtë e rojtarit të vreshtit. ¹⁹I pasur bie të flejë në shtëpinë e tij; por kur zgjohet, gjithçka është zhdukur. ²⁰Si një baticë, tmerri e rrëmben. Një vorbull vjen natën dhe e merr me vete. ²¹Era e lindjes e ngre dhe e rrëmben, e fshin me dhunë nga vendbanimi i tij. ²²Shtrengata bie pa mëshirë mbi të; ai kërkon mundësinë t'i shpëtojë. ²³Pas shpinës së tij gjëmon e fërshtëllën furtuna dhe frikën i kall me goditjet e saj të rënda.

Nga vjen urtësia?

28 Njeriu i njeh vendet ku gjendet argjendi, vendet ku lahet ari. ²Thellë nën tokë njeriu gërmon për hekur dhe bakrin e shkrin prej gurëve. ³Errësira nuk e pengon, shkon thellë e më thellë dhe nga galeria e tmerrshme e nxjerr shkëmbin. ⁴Larg vendeve ku banojnë njerëzit, atje ku nuk kalon asnjë udhëtar, gërmohen puse thellë në tokë; njeriu rri pezull përmbi greminë, kapet pas litarit. ⁵Këtu lart, mbi tokë, rritet gruri; poshtë, nën tokë, gërmohet dhe gjithçka të duket si pas kalimit të zjarrit. ⁶Në shkëmb gjendet safiri; edhe pluhur ari gjen atje. ⁷Asnjë skifter nuk e dallon udhën gjer atje, asnjë sy qifti nuk e sheh atë vend. ⁸Asnjë luan, e asnjë kafshë tjetër e egër nuk ka shkuar ndonjëherë kësaj udhe. ⁹Vetëm njeriu e kap me dorë shkëmbin; duke filluar nga poshtë gërmon male të tëra. ¹⁰Duke shpuar puse, i bie shkëmbit mes përmes dhe kështu gjen shumë gjëra të çmuara. ¹¹Atje ku pikon uji, i shtupon plasat; nxjerr në dritën e ditës gjëra të fshehura.

¹²Po urtësia – ku mund të gjendet? E kush mund të thotë ku rri njohja? ¹³Këtu te njerëzit nuk mund të gjendet dhe çmimin e saj të shitjes nuk e di asnjë tregtar. ¹⁴Pusi më i thellë thotë: «Nuk është këtu!» «Këtu nuk është banesa e saj», thotë deti. ¹⁵Nuk mund të blihet, as nuk mund të shkëmbehet; nuk mund ta gjesh as për ar e as për argjend. ¹⁶Nuk blihet me arin më të kulluar, e as nuk shkëmbehet me karneolet e as me safire. ¹⁷Nuk krahasohet me ar e as me xham; vegla prej arit më të mirë nuk mjaftojnë për ta shkëmbyer. ¹⁸Koralet dhe kristalet nuk merren parasysh, me vlerë ua kalon edhe margaritarëve. ¹⁹Topazi më i vlefshëm dhe ari më i kulluar nuk mund të krahasohen me vlerën e urtësisë.

²⁰Ku është vendi i saj? Nga vjen urtësia? Kush mund të thotë ku banon gjykimi? ²¹Asnjë qenie e gjallë nuk e ka parë ndonjëherë; asnjë shpend nuk e ka diktuar gjatë fluturimit. ²²Madje edhe gremina dhe vdekja e pranojnë: «Kemi dëgjuar vetëm të flasin për të.»

²³Vetëm Perëndia e njeh rrugën për tek ajo. Vetëm ai e di ku banon urtësia. ²⁴Ai e sheh tokën deri në skajet e saj, prej qiellit sheh gjithçka. ²⁵Kur ia dha erës vrullin e saj, ia dha detit përmasat dhe kufijtë e tij, ²⁶kur ia caktoi shiut kohën dhe vendin e tij, edhe reve të stuhisë udhën e tyre, ²⁷ai pa edhe urtësinë, e provoi, e njohu vlerën e saj dhe e mori me vete. ²⁸Pastaj Perëndia u dha njerëzve këtë rregull: «Ta nderosh Zotin me jetën tënde, ja urtësia. Shmangia e padrejtësisë, ja gjykimi.»

Jobi: sikur të ishte ashtu si dikur

29 Jobi e vazhdoi fjalimin e tij: ²«Ah, sikur të ishte përsëri si më parë, kur Perëndia më udhëhiqte dhe e mbronje jetën time. ³Ai më dha sukses ato ditë, në orët e errëta ndriçonte drita e tij. ⁴Sikur të ishte edhe njëherë ashtu si në kohën më të mirë, kur Perëndia ishte miku im dhe e mbronje shtëpinë time! ⁵Me tërë forcën e tij më ndihmonte; rreth meje ishin të gjithë fëmijët e mi. ⁶Lopët dhe dhitë jepnin qumësht aq shumë, sa që mund të ecja nëpër të. Për ullinjat asnjë tokë nuk kishte shumë gurë, kisha vaj me sasi të mëdha.

⁷Kur shkoja në këshillin e pleqve, pranë portës së qytetit, dhe uleshja në rrethin e tyre, ⁸të gjithë të rinjtë mënjanoreshin plot respekt, pleqtë ngriheshin dhe qëndronin në këmbë; ⁹udhëheqësit pushonin papritur së foluri dhe vinin gishtin në buzë; ¹⁰edhe më të nderuarit heshtnin, sikur t'u ishte ngritur gjuha në qiellzë.

¹¹Kushdo që më shihte dhe dëgjonte për mua, nuk kishte veç lavdërime për mua dhe për veprat e mia; ¹²i

ndihmoja të varfërit që thërritnin për ndihmë, fëmijët jetimë, të cilët askush nuk i përkrahte. ¹³Më lavdëronin ata që u kisha dhënë zemër; vejushave u dhashë siguri dhe gëzim. ¹⁴Drejtësia ishte gjithnjë veshja ime; manteli im dhe çallma ime ishin e drejta. ¹⁵Për të verbuarit isha syri i tyre, kurse për të paralizuarit isha këmba e tyre. ¹⁶Për nevojtarët isha ati i tyre, të drejtën e të huajve e provoja me përpikëri. ¹⁷Në qoftë se ndonjëri prej tyre ishte mizor, ia thyeja nofullat dhe ia rrëmbeja plaçkën prej dhëmbëve. ¹⁸Shpresova të plakësia si feniksi dhe të vdisja si ai në çerdhen time. ¹⁹Mendoja se isha si pemë e fortë, që i lëshon rrënjët në vend me ujë, degët e së cilës njomen nga vesa. ²⁰Mendoja të gjeja lavdi pas lavdie dhe të mbetesha i fortë, si harku që lëshon shigjetë pas shigjete pa u lodhur. ²¹Sepse të gjithë e pritnin këshillën time dhe e dëgjonin me heshtje fjalimin tim; ²²pastaj askush nuk donte t'i shtonte gjë. Ata i thithnin fjalët e mia si pika uji; ²³ata i pritnin siç presin shiun ata që janë të etur për ujë. ²⁴Buzëqeshja ime i sillte përsëri besim; kur i shihja me dashamirësi, atyre u shkëlqente fytyra. ²⁵I udhëhiqja, ua caktoja rrugën, si mbreti që udhëheq trupat e tij; kur njëri prej tyre trishtohej, i jepja përsëri zemër.

E tanishmja është për të luajtur mendsh

30 Por tani duhet të vihem në lojë prej atyre që janë më të rinj se unë. Madje, as etërit e tyre nuk vlenin për asgjë! Nuk mund t'i dërgoja as te kopetë për t'i ndihmuar qentë e mi. ²Për ç'punë vlejnë burrat që nuk kanë më forcë në duar, ³sepse uria dhe mungesa i ka rraskapitur? Ata brejnë rrënjë të thata në shkretëtirë, në vendin e errësirës dhe të vetmisë. ⁴Ata e këpusin barin e kripur ndër kaçuba dhe hanë rrënjët e gjineshtrave. ⁵Prej gjithçkaje tjetër i dëbojnë, siç dëbohen vjedhësit me britma. ⁶Ata kërkojnë një qoshe pranë grykave të thella, në shpella dhe në të çarat e shkëmbinjeve. ⁷Ata ulërasin si kafshë në shkurret e shkretëtirës, dhe futen në gëmusha me gjemba. ⁸Një popull – llum i shoqërisë, fundërri pa emër, që u dëbua nga vendi me kamxhikë. ⁹Tani këndojnë këngën e tyre të përqeshjes për mua, jam mjet për lllomotitjen e tyre. ¹⁰Ata më shohin me neveri dhe largohen prej meje; nuk kanë aspak turp të më pështyjnë. ¹¹Perëndia më ka bërë të dobët dhe të pambrojtur, prandaj ata heqin dorë nga çdo vetëpërmbytje. ¹²Kjo pjellë nepërkash afrohet dhe më sulmon; ata më detyrojnë të heq dorë nga pozicioni im; tani grumbullojnë pirgje për sulmin e fundit. ¹³Ata ma kanë prerë rrugëdaljen; secili ndihmon për rënien time dhe për këtë nuk kanë nevojë për ndihmë të huaj. ¹⁴Ata futen nëpër të çarat e murit tim dhe më afrohen përmes gërmadhëve. ¹⁵Tmerri kapet pas meje me dorë të ftohtë; një vorbull ere e largon nderin tim, mirëqenia zhduket si re. ¹⁶E ndiej se si jeta largohet prej meje. Që prej disa ditësh më shtrëngon tortura. ¹⁷Natën dhimbja depërton në të gjitha gjymtyrët e mia; ato duken sikur më këputen prej trupit; nervat e mia nuk gjejnë fare pushim. ¹⁸Perëndia më ka mbërthyer prej rrobash me të gjitha forcat dhe më shtrëngon në grykë si me një jakë të ngushtë. ¹⁹Ai më ka shtyrë në baltë; duhet të vajtoj në pluhur dhe në hi. ²⁰Të thërras për ndihmë, o Perëndi! Kur do të më japësh përgjigje? Qëndroj para teje – shikimi yt rri i shtangur dhe i ftohtë. ²¹Ti ke vepruar mizorisht kundër meje dhe më ke vënë të provoj se sa pushtet ke. ²²Ti më vë të vrapoj si kalë bashkë me erën; ajo më hedh me zhurmë në rrënim. ²³E di se do të më shpiesh në botën e të vdekurve, ku takohen përsëri të gjithë të gjallët. ²⁴Grumbullit të gërmadhëve nuk mund t'i ndihmohet më. A do të më ndihmojë dora e Perëndisë para se të bie? ²⁵A mos kam qarë shpeshherë për të munduarit rëndë? A mos ma shtrëngoi zemrën halli i tyre? ²⁶Shpresoja, prisja dritë dhe fat, por vetëm errësira dhe fatkeqësia ranë mbi mua! ²⁷Jam i trazuar dhe nuk gjej fare qetësi, sepse ditë pas dite më rrethon vetëm mundimi. ²⁸Jetoj vetëm në lot, nuk ka më diell për mua; ankohem para të gjithëve dhe kërkoj ndihmë. ²⁹Por thirrja ime tingëllon si ulërime e çakejve, qaj në vetmi i mbledhur si struci. ³⁰Lëkura ime është e nxirë; ajo bie copacopa; nga nxehtësia e etheve eshtrat më digjen. ³¹Loja e lahutës sime është bërë e fortë si mjerimi; loja e flautit time është bërë këngë vajtimi.

Betohem...

31 Me sytë e mi bëra besëlidhje që të mos shikoj kurrë me lakmi një vajzë. ²Ç'do të kisha pritur tjetër nga Perëndia? Ç'përgjigje do të më jepte ai për veprimin tim? ³Ai dërgon rrënim, ndëshkon me fatkeqësi, kur një njeri vepron keq ose bën padrejtësi. ⁴Ai sheh se ç'bëj dhe se ç'nuk bëj; rinumëron të gjithë hapat e mi! ⁵Unë betohem se kurrë nuk gënjeva dhe kurrë nuk kërkova t'i mashtroja të tjerët. ⁶Në qoftë se Perëndia do të më peshojë në peshore të drejtë, atëherë do të detyrohet ta pranojë pafajësinë time. ⁷Në qoftë se jam larguar nga rruga e drejtë, në qoftë se lejova zemrën të ndiqte sytë e mi, në qoftë se duart e mia janë të ndyra nga faji, ⁸le ta hajë një tjetër atë që kam mbjellë ose le të shkatërrohen të korrrat. ⁹Në qoftë se jam ndezur për gruan e të afërmit dhe e kam pritur pranë derës së saj, ¹⁰gruaja ime le të gatujë për një njeri tjetër, le të flenë me të burra të tjerë! ¹¹Mëkati im do të ishte vepër e poshtër që çdo gjyqtar duhet ta dënojë rëndë; ¹²një zjarr le të më shkatërronte dhe ta bënte shkrumb e hi atë që më takon. ¹³Kur ankohej ndonjëri prej shërbëtorëve të mi, kur qahej ndonjë shërbëtorë ndaj meje, me çdo rast kam përfillur të drejtën e tyre. ¹⁴Ndryshe si do të mund të paraqitesha para Perëndisë dhe të mbrohesha, kur ky do të më vinte në provë? ¹⁵I njëjti Perëndi që më ka krijuar mua, i ka krijuar edhe ata që më shërbejnë! ¹⁶Të varfërve nuk u thashë «jo» për asnjë lutje, dhe asnjë vejushë nuk u largua me dëshpërim. ¹⁷Dreka ime

kurrë nuk ishte vetëm për mua, asnjë fëmijë jetimi nuk mbeti pa marrë pjesë në të. ¹⁸Që nga rinia, me sa më kujtohet, si atë i mora për dore.

¹⁹Kur një njeri nuk kishte asgjë për t'u veshur dhe ishte tepër i varfër për të blerë një rrobë, ²⁰atëherë e ndihmova dhe i dhashë veshje të ngrohta, të endura prej leshit të deleve të mia, ndërsa ai me falënderoi me urime bekimi.

²¹Po t'i kem shtypur jetimët, sepse të gjithë gjyqtarët ishin miqtë e mi, ²²atëherë le të thyhet dora ime në bërryl dhe le të hiqet supi im nga shpina! ²³Frika nga dënimi i Perëndisë më frikëson; madhërinë e tij nuk mund ta duroj.

²⁴Kurrë nuk jam mbështetur në arin tim, kurrë nuk e kam mbajtur si sigurimin tim. ²⁵Mirëqenia ime kurrë nuk më ka bërë krenar e as puna ime, që gjithnjë shkonte mbarë. ²⁶Kur e pashë diellin me shkëlqimin e tij, hënën në orbitën e saj me madhësi të plotë, ²⁷atëherë kurrë nuk kërkova t'i adhuroja, as t'u dërgoja një puthje me dorë. ²⁸Gjyqtari do ta kishte dënuar një mëkat të tillë, sepse do të kisha mohuar Perëndinë më të lartë!

²⁹Kurrë nuk kam ndenjur duarkryq me dashakeqësi, kur armiqtë e mi i gjente halli ose fajkeqësia. ³⁰Kurrë nuk e lejova gojën time të mallkonte me vdekje një armik. ³¹Kushdo që ka qenë mysafir tek unë, mund ta dëshmojë këtë, se çdokujt i shërbeja mirë dhe me bujari. ³²Asnjë i huaj nuk e ka kaluar natën jashtë, sepse dera ime rrinte e hapur për të gjithë.

³³Kurrë nuk kam kërkuar, si të tjerët, ta fshihja padrejtësinë time. ³⁴Kurrë nuk kam pasur frikë nga të folurit hapur; nga diskutimet e ndezura në mjedis publik dhe kurrë nuk jam mbyllur, i heshtur, në shtëpinë time.

³⁸Në qoftë se ara ime ankohet për mua dhe në qoftë se të gjitha brazdat e saj duhet të qajnë, ³⁹sepse vetëm i korra dhe nuk kujdesesha për to, as nuk e respektoja Zotin e saj në qiell, ⁴⁰le të japin gjemba në vend të grurit dhe në vend të elbit le të rritet bar i keq!

³⁵Sikur të kishte ndonjë që donte të më dëgjonte! Atë që kam thënë, mund ta nënshkruaj. Perëndia e gjithëfuqishme le t'i japë përgjigje! Le të ma tregojë dokumentin e padisë së kundërshtarit! ³⁶Do ta mbaj me krenari mbi supe dhe do ta lidh si kurorë rreth tëmthave të mia. ³⁷Jetën time do t'ia zbuloj Perëndisë dhe do t'i afrohesha si princ!»

Këtu mbarojnë fjalët e Jobit.

Fjalimet e Elihuit (kap. 32-37)

32 Të tre burrat hoqën dorë dhe nuk iu përgjigjën më Jobit, sepse ky e mbante veten të pafajshëm. ²Por një tjetër, që qëndronte pranë, Elihui, biri i Barahelit, buzaz prej klanit të Ramit, nuk arriti të përmbahej më. Ishte zemëruar me Jobin, sepse pohonte që kishte të drejtë dhe ia hidhte fajin Perëndisë. ³Gjithashtu ishte zemëruar me miqtë e Jobit, sepse nuk arritën t'ia provonin Jobit fajin e tij. ⁴Meqë Elihui ishte më i ri se të tjerët, ishte përmbajtur, gjersa ata po flitnin me Jobin. ⁵Por, kur pa se ata nuk dinin t'i thoshin asgjë tjetër, i dha udhë zemërimit. ⁶Ai tha:

Pakënaqësia e Elihuit për Jobin dhe miqtë e tij

⁷Unë jam ende i ri, nuk jam në një moshë me ju; prandaj u përmbajta dhe kisha frikë ta shtroja diturinë time para jush. ⁸Thashë me vete: 'Së pari le të flas më i vjetri; përvoja e shumë vjetëve ka përparësi.' ⁹Por diturinë njeriut ia jep shpirti, fryma që ka futur Perëndia në të. ¹⁰Urtësia e njeriut nuk varet nga mosha; e drejta nuk jepet në bazë të vjetëve. ¹¹Për këtë tani po ju them: Më dëgjoni, që t'jua përcjell diturinë time. ¹²Prisja me padurim fjalët tuaja; shpresoja për fjalime plot arsye, kur ju u munduat të jepnit përgjigjen e drejtë. ¹³Me vëmendje ju dëgjova, por askush nuk arriti ta kundërshtonte Jobin. ¹⁴Mos mendoni se është caku i fundit i urtësisë, që vetëm Perëndia mund ta kundërshtojë. ¹⁵Fjalët e Jobit nuk ishin drejtuar kundër meje; unë nuk do t'i jap përgjigje për ju!

¹⁶Ju jeni topitur, ju ka hyrë tmerri dhe nuk mund të gjeni më një fjalë të drejtë. ¹⁷A duhet të pres më? Ju po heshtni! Qëndroni atje dhe nuk dini të thoni një fjalë. ¹⁸Tani e kam radhën unë t'i jap përgjigje, dhe ta tregoj hapur diturinë time. ¹⁹Zemra ime është plot e përplot me fjalë; shpirti i Perëndisë ka hyrë tek unë dhe më nxit të flas. ²⁰Brenda meje ai po fermentohet si verë e mbyllur dhe po nuk më latë të flas, do të pëlcas! ²¹Nuk e duroj dot më, duhet ta nxjerr që të marr përsëri frymë! ²²Nuk do të marr anën e askujt, dhe askujt nuk do t'i bëj lajka. ²³Këtë nuk mund ta bëj, nuk më pëlqen, ndryshe Krijuesi im do të më ndëshkonte shpejt.

Perëndia nuk hesht

33 Të lutem, o Job, të më dëgjosh dhe kushtoj vëmendje fjalëve që do të të them. ²Tani dua ta filloj fjalimin tim. ³Po flas me ndërgjegje të pastër, nga buzët e mia del vetëm e vërteta. ⁴Shpirti i Perëndisë më krijoi; fryma e tij më dha jetë. ⁵Ti duhet të më kundërshtosh, në qoftë se mundesh. Paraqit të gjitha arsyet e tua të kundërta! ⁶Sipas pikëpamjes së Perëndisë, jemi të dy të barabartë, edhe mua më formoi prej balte si ti. ⁷Prandaj ti nuk ke përse të kesh frikë prej meje; me siguri nuk do të bëj presion mbi ty.

⁸Tani, vetë kam dëgjuar se si the – tingëllimi i fjalëve të tua ende më kumbon: ⁹«S’di të kem bërë ndonjë faj, as përdrejtësi; jam i pafajshëm, i pastër e pa të meta. ¹⁰Por Perëndia gjithnjë gjen arsye të reja që të më trajtojë si armik. ¹¹Nuk më lë të lëviz lirisht, me dyshim më ndjek e më vëzhgon çdo hap.» ¹²Duhet ta pranosh, o Job, se ti nuk ke të drejtë. Perëndia nuk pranon të matet me asnjë njeri të kësaj bote! ¹³Atëherë pse duhet ta qortosh që ai nuk pranon t’u përgjigjet të gjitha pyetjeve të tua? ¹⁴Ai megjithatë flet! Kështu bën herë pas here, herë me butësi, herë me të fortë – por njeriu nuk i kushton vëmendje! ¹⁵Gjatë kohës së natës, kur njerëzit flenë në qetësi dhe rrinë të shtrirë në shtretërit e tyre dhe bëjnë gjumë të thellë, atëherë Perëndia flet me ëndrra dhe me vegime. ¹⁶Ai ua hap atyre veshët që ta dëgjojnë; me këmbëngulje i paralajmëron për veprimet e tyre, ¹⁷që t’i largojë prej së keqes dhe t’u heqë çdo arsye për krenari. ¹⁸Kështu e shpëton jetën e tyre nga varri dhe i pengon që t’i gjejë heshta e tij. ¹⁹Perëndia i paralajmëron edhe kur ata janë të sëmurë të shtrirë në shtrat, kur dikush ndien dhembje në të gjitha gjymtyrët. ²⁰Ushqimi ngjall neveri tek ai, as gjellën nuk e sheh dot, se i vjen të pështirë. ²¹Nga pesha bie shumë, mish nuk ka më në trup, veç eshtrat i numërohen të gjitha një nga një. ²²Skajit të varrit i afrohet gjithnjë e më shumë dhe vdekja kapet pas jetës së tij. ²³Atëherë ndoshta një engjëll i vjen në ndihmë, njëri prej mijëra lajmëtarëve të Perëndisë, që shpallin se ç’kërkon ai prej nesh. ²⁴Ndoshta engjëlli ka mëshirë dhe thotë: «Le të mos zbresë në varr! E kam marrë shumë për çlirimin e tij.» ²⁵Atëherë koka e tij bëhet përsëri e freskët dhe e fortë, pikërisht si në kohën e rinisë së tij. ²⁶Pastaj i lutet Perëndisë dhe lutja i dëgjohej; nga gëzimi paraqitet para zotit të tij, i cili e pranon përsëri. ²⁷Pastaj para mbarë botës e pranon me mirënjohje: «Kisha mëkatuar, kisha shtrembëruar drejtësinë, por Perëndia nuk më ka dënuar për fajin tim. ²⁸Prej buzës së varrit më ka shpëtuar dhe ka lejuar që të mbetem gjallë.» ²⁹Perëndia vepron kështu herë pas here; kështu vepron në jetën e çdokujt, ³⁰për ta prapësuar nga varri i sigurt, dhe për t’ia kthyer gëzimin e jetës. ³¹Ti, o Job, kushtoj vëmendje fjalëve të mia! Rri i qetë dhe më lejo që të vazhdoj të flas me ty! ³²Por, në qoftë se ke ndonjë kundërshtim, atëherë fol; me qejf do të të jap të drejtë. ³³Ndryshe, hesht dhe vazhdo të më dëgjosh, që të të tregoj se ç’është e urtë.»

Nuk mund ta akuzosh Perëndinë për asnjë padrejtësi

34 Elihui vazhdoi:
²⁹Edhe ju burra të urtë, dëgjoni fjalimin tim! Ju keni përvojë, prandaj më dëgjoni! ³«Qiellza provon nëse i pëlqen ushqimi; po ashtu edhe veshi duhet t’i provojë fjalët.» ⁴Le ta shqyrtojmë së bashku këtë çështje! Ç’është e mirë dhe e drejtë, duhet ta pranojmë. ⁵Sepse Jobi ka thënë: «Kam të drejtë; por Perëndia ma refuzon miratimin. ⁶Ai e ka falsifikuar vendimin gjyqësor për mua; shigjeta e tij do të më sjellë vdekjen krejt pa faj!» ⁷Ju thoni: «Çfarë njeriu është ky Jobi? Ky e fyen Perëndinë sikur të jetë duke pirë ujë. ⁸E ndien veten mirë në rrethin e kriminelëve dhe ka shoqëri me armiqtë e Perëndisë.» ⁹Ai vetë thotë: «Njeriu nuk ka asnjë dobi, kur mundohet gjithnjë të ketë miqësinë e Perëndisë.» ¹⁰Prandaj më dëgjoni, ju burra me arsye! Nuk ka mundësi që Perëndia të bëjë padrejtësi, që i Gjithëpushtetshmi të shtrembërojë të drejtën! ¹¹Njeriu merr nga Perëndia atë që meriton; ai e shpagan sipas veprimit të tij. ¹²Perëndia, vërtet, kurrë nuk bën padrejtësi! Ai, i Gjithëpushtetshmi, kurrë nuk e shtrembëron drejtësinë! ¹³Mos ia ka dhënë këtë pushtet dikush tjetër? Kush ia besoi këtë tokë? ¹⁴Po të mendonte Perëndia gjithnjë për vetveten dhe po ta mbante për vete frymën e tij jetëdhënëse, ¹⁵atëherë do të vdisnin të gjitha qeniet e gjalla; ato do të bëheshin papritur shkruamb e hi. ¹⁶Në qoftë se ti ke arsye, o Job, vër re dhe kushtoji vëmendje asaj që po them tani! ¹⁷A ngre padi kundër Perëndisë, të Madhit dhe të Drejtë? A mendon se ai është armik i së drejtës? Atëherë, si mund ta sundojë këtë botë? ¹⁸Vetëm ai mund ta quajë mbretin të pavlefshëm dhe t’u thotë të mëdhenjve: «Ju, keqbërës!» ¹⁹Vetëm ai nuk merr parasysh princat dhe nuk e pëlqen më shumë të pasurin se të varfrin; sepse të gjithë janë krijesat e duarve të tij. ²⁰Ata vdesin papritur në mes të natës. Kur ka trazira ndër popuj, njerëzit e fortë tërhiqen; asnjëri nuk ngre dorën, por megjithatë ata janë zhdukur. ²¹Perëndia e ruan rrugën e çdokujt dhe sheh me përpikëri atë që ndërmer njeriu. ²²Për atë errësira nuk është aq e errët dhe keqbërësit nuk mund të fshihen. ²³Perëndia nuk ka nevojë as për hetim të gjatë, për ta hedhur njeriun para gjyqit. ²⁴Nuk ka nevojë t’i marrë në pyetje të fuqishmit, për t’i zëvendësuar me njerëz të tjerë. ²⁵Me përpikëri i ndjek veprat e tyre dhe mund t’i shkatërrojë brenda natës. ²⁶Ai i ndëshkon në shesh të hapur, para gjithë botës, mu si kriminelë. ²⁷Këtë e bën, sepse ata nuk deshën ta ndiqnin dhe kurrë nuk e kanë zbatuar vullnetin e tij. ²⁸Kështu, i detyruan të varfrit dhe të vegjlit ta thërrasin Perëndinë për ndihmë, për t’u ankuar për vuajtjet e tyre. E Perëndia i dëgjon thirrjet e tyre për ndihmë! ²⁹Por, në qoftë se do të vendoste të mos bënte asgjë, askush nuk do të ishte në gjendje ta mallkonte për këtë. E, kur fshihet, askush nuk e sheh. Çfarë mund të bënin njerëzit ose popujt, ³⁰në qoftë se Perëndia do të donte që një mashtrues i popullit të bëhej mbreti i tyre? ³¹Në qoftë se një njeri e pranon para Perëndisë fajin e tij dhe thotë: «Unë kam bërë mëkat, por nuk do ta përsëris më!» ³²Më trego fajin që vetë nuk e shoh. Padrejtësinë që bëra, nuk do ta bëj më» – ³³a ngul këmbë Perëndia që ta dënojë? Si mendon ti, ti që e kritikon? Ti duhet të vëndosësh për këtë çështje, e jo unë! ³⁴Kush ka arsye, me siguri do të më japë të drejtë dhe çdo njeri i urtë, që më dëgjon, thotë: ³⁵«Në fjalët e

Jobit nuk ka shumë dijeni, të folurit e tij nuk kishte taban të shëndoshë. ³⁶Duhet edhe ta provojmë, gjersa ta kuptojë. Ai flet si njeriu që nuk e njeh Perëndinë. ³⁷Mëkateve të tij u shton rebelimin; në mesin tonë ngjall dyshim dhe mbjell fjalë të këqija kundër Perëndisë.»

Nuk mund të krahasohesh me Perëndinë

35 Elihui vazhdoi:

²⁷A e mendon se nuk është e drejtë që të hiqesh më i drejtë se vetë Perëndia? ²⁸Ti i thua: «Ç'dobi ka pafajësia ime? Ajo nuk ngre peshë tek ti!» ²⁹Për këtë pyetje do të të jap përgjigje; ajo vlen njëkohësisht edhe për armiqtë e tu. ³⁰Shikoje pak me vëmendje qiellin! I sheh retë që kalojnë përmbi ty? ³¹Me mëkatin tënd nuk mund t'i bësh dëm Perëndisë dhe të gjitha gabimet e tua nuk e dëmtojnë. ³²As i sjell dobi kur bën mirë; ai nuk ndikohet nga dhurata jote. ³³I afërmi yt vuan nga e keqja jote, dhe kur të vepros mirë, kjo e ndihmon!

³⁴Njerëzit rënkojnë, thërassin për ndihmë me zë të lartë, kur i shtypin mizorisht të fuqishmit. ³⁵Por askush nuk e kërkon Perëndinë që e krijoi dhe që jep shpresë edhe në kohët e errëta. ³⁶Ai na ka mësuar ne më shumë se të gjitha kafshët, na ka dhënë më shumë arsye se të gjithë zogjve. ³⁷Ne e thërassin për ndihmë, por Perëndia hesht, sepse ne jemi të mbushur me të keqen dhe plot me mendjemadhësi. ³⁸Thirrja është e kotë, Perëndia nuk e dëgjon; ai, i Gjithëpushtetshmi, nuk na shikon.

³⁹Ti, o Job, thua se nuk mund ta shohësh Perëndinë. Ki pak durim, rasti yt është i njohur për të. ⁴⁰Ti mendon se zemërimi i tij është pa bazë dhe ai nuk e çan kokën për marrëzitë që bën. ⁴¹Llafet e tua të shumta nuk ndryshojnë asgjë! Vërehet se ti nuk di se çfarë thua.»

Perëndia është gjyqtar i drejtë

36 Elihui e vazhdoi fjalimin e tij dhe tha: ²⁷Duro, më dëgjo pak! Kam edhe diçka për të të thënë nga ana e Perëndisë. ²⁸Diturinë time e sjell nga larg, për të dëshmuar që krijuesi im ka të drejtë. ²⁹Mund t'i besohet; them të vërtetën! Ai që qëndron para teje, është i sigurt për çështjen e tij.

³⁰Perëndia ka pushtet, por nuk përqesh asnjëri; si gjyqtar, ai dënon me çiltëri. ³¹Nuk i lë keqbërësit në jetë, por të shtypurve ua jep të drejtën. ³²Nuk ua largon shikimin e tij besnikëve. Kur ata sundojnë së bashku me mbretërit, atëherë bën që të nderohen përgjithmonë. ³³Kur ata janë zënë rob dhe vuajnë nën shtypjen e rëndë të prangave, ³⁴ai ua ka treguar mëkatin e tyre, se ishin kryelartë dhe mendjemadhënj. ³⁵I bën që ta dëgjojnë me vëmendje paralajmërimin e tij për t'u ndarë përgjithmonë nga e keqja.

³⁶Ata që e dëgjojnë dhe i nënshtrohen, fati dhe gëzimi do t'i shoqërojë çdo ditë, gjatë gjithë jetës së tyre.

³⁷Ndryshe, ata i gjen vdekja dhe shkatërrohen me budallallëkun e tyre. ³⁸Kush e ka braktisur Perëndinë, ngre padi kundër tij. Kur Perëndia e lidh në pranga, nuk thërret për ndihmë. ³⁹Jeta e tij mbaron në vitet më të mira, ai duhet të vdesë në moshën e rinisë. ⁴⁰Por kush vuan, përmirësohet me anë të vuajtjes; Perëndia ia hap sytë me anë të hallit.

⁴¹Edhe ty, Perëndia të dha dikur lirinë; ai të shpëtoi nga rreziku dhe ngushtica; gjellët më të mira mbulonin tavolinën tënde. ⁴²Por tani të gjen shpagimi i plotë për të keqen, tashmë ra vendimi gjyqësor mbi ty. ⁴³Mos e lër veten që të bëhesh rebel për shkak të zemërimit tënd! Mos u mbështet në një shumë të madhe të hollash për t'u liruar. ⁴⁴A mendon se pasuria jote do të mjaftojë për këtë? Ari yt do të jetë i kotë, si është edhe fuqia jote. ⁴⁵Dhe mos prit me padurim natën kur do të shfarosen popujt! ⁴⁶Ki kujdes që të mos i drejtohesh së keqes, edhe në qoftë se e quan atë më të mirë se vuajtja.

Ki respekt të thellë për Perëndinë e fuqishëm

²²Mendohu për fuqinë e madhe të Perëndisë! Ai është mësuesi më i mirë që njohim. ²³Kush mund ta mësojë atë se ç'duhet të bëjë? Kush mund t'i thotë: «Kjo nuk ishte e drejtë»? ²⁴Mos harro ta lavdërosh për veprat e tij, për të cilat këndohen shumë këngë. ²⁵Mbarë bota e shikon me habitje, edhe në qoftë se shihet vetëm nga larg. ²⁶Perëndia është aq i madh, sa që nuk mund ta kuptojmë, dhe numri i vjetëve të tij është i pakuptueshëm.

²⁷Pikat e ujit i tërheq lart në qiell dhe i mbledh si shi për tokën. ²⁸Ai bën retë që ato të rigojnë dhe t'i spërkasin njerëzit e shumë. ²⁹Kush mund ta kuptojë si rrinë pezull retë, përse gjëmon bubullima në kupën e qiellit? ³⁰Retë ndriçojnë nga rrufeja e saj, por thellësitë e detit rrinë të errëta. ³¹Në këtë mënyrë Perëndia kujdeset për popujt dhe u jep njerëzve ushqim me bollëk. ³²Ai e kap rrufenë me të dy duart dhe pastaj i jep urdhër të qellojë shenjën e saj. ³³Rrufeja e shpall shtrëngatën, dhe kopetë, gjithashtu, e ndiejnë se po afrohet.

37 Prej gjëmimit të saj tundet edhe zemra, fillon të rrahë fort nga tmerri. ²Dëgjojeni me ç'zemërim tingëllon zëri i Perëndisë! Gjëmimi që del nga goja e tij, ³dëgjohet gjithandej nëpër qiell. Rrufeja arrin deri në kufijtë me të largët të tokës. ⁴Bubullima e ndjek pas, gjëmon dhe shungullon me zhurmë madhështore. Pas saj, dridhet përsëri rrufeja; Perëndia i dërgon kur jehon zëri i tij.

⁵Kur flet zëri i tij, bëhen mrekulli, aq të mëdha dhe madhështore, sa që nuk i kuptojmë. ⁶Borës i jep urdhër: «Bjer poshtë në tokë!» Reve të shiut u thotë: «Të bjerë rrebesh!» ⁷Kështu, na detyron të rrimë pa lëvizur, pa punuar dhe na bën të mendohemi për punën e tij. ⁸Madje edhe gjahu futet në skutë dhe duhet të rrijë në shpellën e tij. ⁹Prej dhomës së tij del stuhia dimërore dhe me erën veriore vjen ngrica e fortë. ¹⁰Fryma e Perëndisë bën që të formohet akulli dhe i bën pëllgjet të ngrira si gur. ¹¹Me ujë shiu i mbush retë dhe i dërgon me rrufe në tokë. ¹²Ato shkojnë andejkëtej siç i drejton ai, për të bërë gjithkund vullnetin e tij. ¹³Shiun e dërgon për të njomur tokën. Herë e dërgon për t'i ndëshkuar njerëzit, herë si shenjë të mirësisë së tij. ¹⁴Këto të gjitha, Job, dëgjoji me vëmendje! Shikoji me vëmendje mrekullitë e Perëndisë! ¹⁵A mund të më thuash se si ndodh që të ndriçojë rrufeja në re? ¹⁶Retë të mëdha, a e di se si mund të rrinë pezull këto vepra të mrekullueshme të diturisë së tij të madhe? ¹⁷Ti je veshur mirë dhe të vjen nxehtë kur fryn era e jugut, që e mbush vendin me lagështi. ¹⁸A mund ta lakosh me të kupën e qiellit, që është e ngurtë si pasqyra prej metali? ¹⁹Na mëso! Çfarë duhet t'i themi? Ne jemi në terr – nuk kemi asgjë për ta lajmëruar. ²⁰A e lajmëron kush kur duhet të flasë? A ka atje ndokënd që duhet t'i tregojë për këtë? ²¹Drita nuk shihet më, sepse e kanë fshehur retë e errëta; pa papritur era e fshin qiellin. ²²Një shkëlqim drite vjen nga veriu; shkëlqimi që e rrethon Perëndinë, na tmerron. ²³Kurrë nuk mund t'i afrohem; ai është aq i fuqishëm, i drejtë dhe i fortë, kurrë nuk e shkel të drejtën me këmbë. ²⁴Prandaj secili duhet të ketë respekt për të. Por të gjithë ata që hiqen për të urtë, ai nuk i sheh, se ata nuk vlejné asgjë para tij.”

Perëndia i përgjigjet Jobit me pyetje

38 Pastaj vetë Zoti foli prej stuhisë. I tha Jobit:

²⁹Kush je ti që dyshon për planet e mia, që flet për gjëra që nuk i kupton fare? ³Mirë! Ngrihu më këmbë dhe tregohu burrë! Unë do të të pyes ty dhe ti do të më përgjigjesh mual

⁴Ku ishe, kur krijova tokën? Në qoftë se e di, më thuaj! ⁵Kush e caktoi sa e madhe do të ishte ajo? Kush e ka matur me shirit matës? Ti i di të gjitha! Apo jo? ⁶Në çfarë bazash qëndrojnë shtyllat e saj? Kush i ka vënë themelet e ndërtimit të saj? ⁷Po, atëherë kënduan të gjitha yjet e mëngjesit; engjëjt e Perëndisë brohoritën!

⁸Kush e ka kufizuar detin me porta, kur shpërtheu nga prehri i tokës? ⁹Unë isha ai, unë e mbështolla me re të dendura, për pelena i dhashë mjegullën e errët. ¹⁰I vura kufirin e tij të paracaktuar dhe e mbylla me porta dhe me shula. ¹¹I thashë: «Gjer këtu e jo më tepër! Këtu përfundon mendjemadhësia e dallgëve të tua!»

¹²A ke dhënë ndonjëherë urdhër të lindte dita, a i ke caktuar agut të mëngjesit vendin e tij ¹³dhe i the ta kapte kindin e tokës e të shkundte prej saj gjithë të keqen? ¹⁴Nga drita e tij fillojnë e duken malet; ato dalin si palët e rrobës. ¹⁵Por drita nuk i sjell asnjë fat së keqes; ajo i jep fund shpërdorimit të pushtetit të saj.

¹⁶A ke qenë poshtë, te burimet e detit? Themelin e detit, a e ke përshkuar? ¹⁷A ke qëndruar para portës së botës së të vdekurve, atje ku fillon errësira e përjetshme? ¹⁸A e di gjer ku shtrihet toka? Në qoftë se i di të gjitha këto, më thuaj!

¹⁹A e di rrugën për në vendin e prejardhjes së dritës? Nga ç'anë vjen errësira? ²⁰A di ta çosh deri në fundin e rrugës së saj dhe pastaj ta kthesh përsëri në vendin e saj? ²¹Me siguri e di, sepse je në moshë; ti, megjithatë, ke lindur prej kohësh!

²²A i ke parë depot ku ruaj borën dhe breshrin? ²³I ruaj gati për ditët e fatkeqësisë; me to ndërhyj në betejë dhe në luftë. ²⁴Ku është rruga për në vendin e lindjes së diellit dhe ku është vendi nga vjen era e lindjes?

²⁵Kush gërmoi në qiell ulluqet për shiun? Kush ia hapi rrugën stuhisë? ²⁶Kush bën që të bjerë shi në stepa të shkreta, në tokën e pabanuar? ²⁷Kush e shuan etjen e tokës së thatë, që të mugullojë përsëri bari?

²⁸Mendo për shiun: kush është ati i tij? Dhe shiko vesën: a e ka mbarsur dikush? ²⁹Nga vjen akulli? Kush është nëna e tij? Ç'prehër e lind brymën dhe ngricën, ³⁰që e shndërrojnë përroin dhe lumin në gur të fortë dhe detin e bëjnë të ngrijë e të mos lëvizë?

³¹A di t'i lidhësh shenjëzat? A mund ta zgjidhësh brezin e Orionit? ³²A mund të bësh që të paraqitet në kohën e duhur rrethi i kafshëve? A di ta drejtosh Arushën e Madhe me këlyshët e saj? ³³A e di rregullin që ndjek qielli dhe e bën të vlejë për mbarë tokën?

³⁴A u jep ti urdhra reve, që të bjerë shiu mbi ty? ³⁵A e dërgon ti rrufenë poshtë në tokë? Kur i thërret ato, a i pret urdhrat e tu? ³⁶Kush i thotë ibisit se po ngrihet Nili? Kush i thotë këndesit se po vjen moti me shi?

³⁷Kush e gjen numrin e saktë të reve? Kush i derdh shtambat qielli, ³⁸kur thahen të gjitha arat, kur bëhet toka e fortë si guri?

³⁹A e shtyn dot drejt luaneshës prenë e saj? A e shuan dot urinë e madhe të luanëve të rinj, ⁴⁰kur rrinë galiç në shpellat e tyre dhe zënë pritë në shkurret e dendura? ⁴¹Kush është ai që u jep për të ngrënë korbave, kur zogjtë e vegjël nuk gjejné asnjë ushqim dhe me klithma më lajmërojnë për urinë e tyre?

39 A mund të më thuash kur pjell dhia e egër? A e ke parë drenushën duke pjellë? ²A e di sa muaj ka që është mbarsur? Kur i vjen koha e lindjes? ³Ato kruspullohen, pjellin të vegjlit dhe shpejt lirohen nga vuajtjet e lindjes. ⁴Të vegjlit rriten, bëhen të mëdhenj dhe të fortë, ikin dhe nuk kthehen më.

⁵Kush i dha gomarit të egër lirinë e tij, kush ia zgjidhi lidhjet dhe e la të shkojë? ⁶Stepën ia bëra vendbanimin e tij, në krahinën e kripës është vendi ku banon. ⁷Ai qëndron larg zhurmës së qytetit të madh, asnjë qiraxhi nuk mund ta detyrojë të punojë. ⁸Në të gjitha malet kërkon ushqimin e tij, atje ku rritet gjelbërimi, ai e zbulon. ⁹A mos mendon se do të të shërbejë demi i egër? A mos do që ta kalojë ai natën në stallën tënde? ¹⁰A do të të lejojë që ta drejtosh me litar për të lëruar brazda në arën tënde? ¹¹⁻¹²A mund t'i besosh, që t'i sjellë në lëmë të korrat e tua? Ai do të zhduket përgjithmonë, bashkë me ngarkesën e tij!

¹³Struci, vërtet, të godit me krahë, por a mund të fluturojë me to si lejleku? ¹⁴Në tokë i bën vezët dhe i lë të çelin në rërën e nxehtë. ¹⁵Për to nuk kujdeset më dhe nuk mendon se një këmbë mund t'i shkelë e një kafshë e egër mund t'i thyejë. ¹⁶Zogjtë e vegjël i braktis, sikur të ishin të huaj; nuk e çan kokën për mundime të kota. ¹⁷Kur e krijova, nuk i dhashë asnjë mprehtësi dhe nuk mori pjesën e vet të arsyes. ¹⁸Por kur frikësohet dhe ikën, kalin dhe kalorësit i përqesh.

¹⁹Ti ia dhe kalit energjitë e famshme dhe e zbukurove qafën e tij me jele? ²⁰Ti e lejon të bëjë kërcime si karakaleci? Kur turfullon me aq vrull, njeriu tmërrohet. ²¹Plot gëzim godit me thundër tokën e luginës dhe me vrull ai vërsulet mbi cilindo armik. ²²Frikën dhe tmerrin nuk i njeh, as para shpatës nuk tërhiqet. ²³Në kukuren e kalorësit të tij tringëllojnë shigjetat, në dritën e diellit xixëllojnë heshta dhe shtiza. ²⁴Me galop gjëmues ikën duke fluturuar. Me të rënë brirët nuk rri i qetë, ²⁵me hingëllim i përgjigjet sinjalit. Nga larg e nuhat betejën, i dëgjon urdhrat dhe kushtimet.

²⁶Mos je ti ai mësuesi i arsyeshëm, tek i cili skifteri e mësoi zotësinë e tij për të fluturuar, kur hap krahët drejt jugut? ²⁷Urdhri yt e bën shqiponjën që të ngrihet lart, dhe ta bëjë çerdhen në lartësi? ²⁸Lart në mal e ndërton banesën e saj, mbi majat e shkëmbinjve dhe në shkrepat e thiktë. ²⁹Që andej shikon ngado në luginë, syri i saj kërkon dhe përgjon ndonjë pre, ³⁰sepse zogjtë e vegjël janë të babëzitur për gjak të freskët. Ndodhet kudo ku gjenden kufomat.»

40 Dhe Zoti e pyeti Jobin: ²«Me mua, të fuqishmin, kërkon të hahesh? Ende do të më qortosh, apo do të heqësh dorë?»

Jobi e pranon urtësinë e Perëndisë

³Atëherë Jobi iu përgjigj Zotit: ⁴«Jam shumë i vogël, o Zot! Ç'të them? Do t'i vë duart në gojë! ⁵Kam folur më tepër se ç'duhet, të siguroj se nuk do ta përsëris më!»

Shembujt për fuqinë dhe urtësinë e Perëndisë

⁶Atëherë Zoti i tha nga stuhia Jobit:

⁷«Tani ngrihu në këmbë, o Job, tregohu burrë! Do të të pyes. M'u përgjigj! ⁸E ke seriozisht ta vësh në dyshim të drejtën time, dhe do të më bësh fajtor, që t'i japësh të drejtë vetes? ⁹Fol, a mund të matesh me mua përsa i përket forcës? Zëri yt a mund të bubullojë si i imi? ¹⁰Atëherë tregojë fuqinë dhe madhësinë tënde, paraqitu si çudibërës e madhështor!

¹¹Mos e mbaj më zemërimin tënd, shiko gjithçka të lartë dhe rrëzoje përtokë, ¹²shikoj të gjithë mendjemdhenjtë dhe përuili, shkeli keqbërësit aty për aty!

¹³Hidhi të gjithë së bashku në varr, dërgoju të gjithë në botën e të vdekurve! ¹⁴Pastaj nuk do të ngurroj të të lavdëroj, sepse dora jote korri fitore.

¹⁵Shiko, për shembull, hipopotamin, ♦ i cili është krijesa ime si dhe ti! Ai vërtet ha bar si kau, ¹⁶por ruhu nga forca e ijëve të tij dhe shikoj pak muskujt e fortë të barkut të tij! ¹⁷Bishti i tij është i fuqishëm si trungu i cedrit, dejtë e kofshëve të tij janë të forta si litarë. ¹⁸Eshtrat u ngajnë tubave prej bakri, brinjët janë të ngurta si shufra hekuri. ¹⁹Ai është kryevepër e krijimit tim dhe askush përveç krijuesit të tij nuk mund ta detyrojë. ²⁰Malet i japin barin për ushqim, atje ku luajnë kafshët e egra. ²¹Shtratin e tij e ka nën shkurre, kurse skutën e tij në kënetë dhe në kallamishten e bregdetit.

²²Shkurret e dendura dhe shelgjet që rrethojnë bregun, i bëjnë hije trupit të tij të madh.

²³Edhe në qoftë se ngrihet uji, ai rri i qetë, kur ujërat e lumit i hyjnë në gojë, nuk ikën. ²⁴Vetëm njeriu mund t'i bëjë ballë dhe t'ia futë litarin nëpër hundë për ta kapur!

²⁵A mund ta zësh krokodilin ♦ me grep, a mund t'ia lidhësh gjuhën me litar? ²⁶A mund t'i futësh një shkop të vogël në hundë dhe t'ia shposh nofullën me çengel? ²⁷A do të të lutet shumë herë për mëshirë dhe të të bëjë lajka me shumë përkëdhelje? ²⁸A mund të lidhësh me të një marrëveshje që të qëndrojë me ty përgjithmonë? ²⁹A do të luash me të si të ishte një zog i vogël, a do ta përdorësh si rrip për vajzat? ³⁰A mund ta nxjerrësh në ankandin e tregtarëve, të cilët do ta shesin të copëtuar në treg? ³¹A mund ta shposh trupin e tij me heshtë, t'ia shposh tejpertej kokën me harpunë? ³²Duhet ta kuptosh mirë, se këto gjëra ti nuk mund t'i bësh kurrë; ti ke menduar për një luftë që nuk e përballon dot me jetën tënde!

♦ tekstualisht: *behemot* (= kafshë): hipopotami është vënë këtu me përafërsi. Madje, duke marrë parasysh gjuhën hiperbolike, përshkrimi nuk i përgjigjet plotësisht atij të hipopotamit, por një kafshe parahistorike (e njëjta gjë duhet thënë edhe për krokodilin), që, ndoshta, ende rronte në kohën e Jobit (Jobavi i Zan 10,29). Hipopotami do të ishte brontosauri, kurse krokodili (*leviatani* = i shtrembëruari) plesorosauri.

41 Kush shpreson ta mundë, mashtron veten; vetëm shikimi i tij e hedh njeriun përtokë!
²Kush do të ishte aq guximtar për ta trembur? Do ta kishte edhe më keq, po të më dilte përballë!

³A kam marrë dhuratë prej ndokujt, të cilën duhet t'ia kthej?

A nuk më takon gjithçka që gjendet nën qiell?

⁴Duhet të tregoj më shumë për krokodilin, për gjymtyrët e tij, për aftësitë e tij, edhe për bukurinë e strukturës së trupit të tij. ⁵Kush guxon t'ia hapë petkun e sipërm? Kush mund të depërtojë nën koracën e tij të dyfishtë? ⁶Kush mund ta hapë portën e madhe të gojës së tij, të ruajtur nga ata dhëmbë të tmerrshëm? ⁷Gjithë kurrizi i tij përbëhet nga mburoja të palëvizshme, të mbyllura dhe të vulosura, të padepërtueshme. ⁸Ato janë të lidhura me njëra-tjetrën pa boshllëk, asnjë fije ajri nuk kalon midis tyre. ⁹Të gjitha ato janë të mbërthyera aq fort e aq ngushtë, saqë asgjë nuk mund t'i çajë. ¹⁰Kur teshtin, drita lëshon një shkëlqim dhe sytë e tij ndrijnë si agu. ¹¹Prej gojës së tij derdhen flakë të gjata dhe shkëndija fluturojnë përreth. ¹²Nga flegelat e hundës i rrjedh një mjegull e dendur, porsi avulli nga një tenxhere që zien. ¹³Fryma e tij mund të ndezë qymgyrin, me flakët që dalin nga goja e tij. ¹⁴Në zverkun e tij ka një forcë aq të madhe, saqë kushdo që e sheh, dridhet nga frika. ¹⁵Palat e lëkurës së barkut, mbi të cilat mbështetet mirë, janë aq të ngjeshura, saqë asgjë nuk mund t'i lëvizë. ¹⁶Zemra e tij është e fortë si guri, nuk njeh asnjë mëshirë, është i paepur si gur mulliri. ¹⁷Kur ngrihet në këmbë, tmerrohen madje edhe më të fortët, dhe tërhiqen plot frikë para tij. ¹⁸Në koracën e tij nuk depërton asnjë shpatë, asnjë heshtë, asnjë shtizë; nuk mund ta plagosë asnjë shigjetë. ¹⁹Hekuri për të është si kashtë dhe bakri si dru i kalbur. ²⁰Me shigjetë nuk mund ta dëbojë askush dhe gurët e hobesë janë për të si kashtë. ²¹Topuzi për të është si kërcell kashte, dhe kur fërshëllen shtiza, ai e përqesh. ²²Barku i tij është i kreshpëruar me tehe e me maja dhe si lesë kalon nëpër baltë. ²³Ujin e turbullon sikur po zien dhe e bën që të vlojë si tenxherja me melhem. ²⁴Pas tij, në det mbetet një gjurmë e shndritshme, që shkëlqen ngjyrë argjend mbi sipërfaqen e ujit të pafund. ²⁵Mbi tokë nuk mund të krahasohet me asgjë; nuk ka krijesë tjetër që është aq e tmerrshme. ²⁶Madje edhe më të mëdhenjtë i shikon me përbuzje, ai është mbreti i të gjitha kafshëve të egra.»

Jobi i nënshtrohet Perëndisë

42 Atëherë Jobi iu përgjigj Zotit:²«Tani e di se nuk është asgjë e pamundur për ty; se për gjithçka që bën plane, ti i zbaton. ³Ti më ke pyetur përse dyshoj për planin tënd dhe përse flas pa dijeni dhe pa arsye. Përse kam folur pa i ditur për gjëra që ia kalojnë mendjes sime. ⁴Ti më ke urdhëruar të dëgjoj dhe pastaj t'u përgjigjem pyetjeve të tua. ⁵Të njihja vetëm nga fjalët që thuheshin; por tani syri im të ka parë. ⁶Më vjen turp për gjithçka që thashë; duke ndenjtur përgjithmonë mbi shkumb e hi, i marr mbrapsht të gjitha.»

Perëndia i jep Jobit të drejtë

⁷Pasi ia tha Jobit të gjitha këto Zoti, iu drejtua Elifazit nga Temani dhe i tha: «Zemërohem me ty dhe me dy miqtë e tu; sepse nuk keni thënë të vërtetën për mua, si shërbëtori im, Jobi. ⁸Prandaj merrni tani shtatë dema të rinj dhe shtatë desh dhe sillini si flijim me djegie për fajin tuaj. Jobi do të lutet për ju; sepse do ta dëgjoj atë dhe nuk do t'ju ndëshkoj siç e keni merituar me fjalimet tuaja.» ⁹Elifazi, Bildadi dhe Cofari vepruan sipas urdhrat të Zotit dhe Zoti e pranoi lutjen e Jobit për ta.

Perëndia i jep Jobit fat të ri

¹⁰Pasi Jobi iu lut për tre miqtë e tij, Zoti bëri që të shërohej dhe i dha dyfishin e asaj që kishte më parë. ¹¹Të gjithë vëllezërit dhe motrat e tij, si dhe miqtë e mëparshëm, i bënë vizitë dhe festuan bashkë me të në shtëpinë e tij. Ata i shprehën ndjenjat e tyre dhe e ngushëlluan për fatkeqësinë që kishte hedhur Zoti mbi të. Secili i dhuroi një monedhë argjendi të madhe dhe një unazë të artë. ¹²Për pjesën tjetër të jetës, që i mbetej, Zoti e bekoj Jobin më shumë se më parë. Në fund, Jobi kishte 14.000 dele dhe dhi, 6.000 deve, 2.000 qe dhe 1.000 gomarë. ¹³I lindën edhe shtatë bij dhe tri bija. ¹⁴Bijën e parë e quajti Pëllumbesha e vogël, të dytën Lule kanelle, kurse më të rejën, Pufja e pudrës. ¹⁵Në mbarë vendin nuk kishte gra më të bukura se bijat e Jobit. Ati i tyre u bëri mend në testamentin e tij, si dhe bijve dhe secilës e secilit i dha trashëgim një pjesë të pronës së tij të tokës. ¹⁶Pas vënies së tij në provë, Jobi jetoi edhe 140 vjet, kështu që pa nipërit dhe stërnipërit. ¹⁷Vdiq në moshë të thyer, pas një jete të pasur dhe të kënaqur.